

1 november, van piraat tot no-no

Het duurt kort, om je aan te leren passen aan het Italiaanse verkeer. De mentaliteit is hier op straat, in de bus, in het verkeer: chagrijnig, be lerend en vooral overdreven reagerend. Que Vuoi????!!! met het bekende handgebaartje, de vingers tegen de duim.

"Pietro presto" is de nieuwe naam van Peter en hij gedraagt zich net zo asociaal het is de enige manier om ergens te komen. Stort zich in het verkeer, rijdt links, te langzaam of duwt op, toetert en vooral: toetert terug! De G.v.d.'s vliegen over het dashboard. Heb je vrouwen ooit zien lachen in Italië? Ze flirten hier toch allemaal? Annelies wel, ze hoeft maar te glimlachen en haar gereguleerde gebitje te laten zien en de macho's vallen om en smelten weg en we kunnen zo in een ellenlange file invoegen met aso's die absoluut niet willen wijken om je ertussen te laten. Ook op zebra's werkt dat, want hier, in tegenstelling tot Spanje, ben je niet heilig en wordt je uit je schoenen gereden als je wilt oversteken, vrouw of man, dat maakt niet uit. Vrouwen lachen hier niet, maar ja, ze hebben ook niet zulke mooie gebitjes als de Nederlandse soort en het leven is hier ook erg "zwaar"...

Zonder kleerscheuren bereiken we Interrent, mag wel even vermeld worden dat we bij dit bedrijf 9 van de 10 auto's hebben gehuurd. Interrent doet niet moeilijk, is niet uit op geld met zijdelingse praktijken, handelt professioneel en snel en de geblokkeerde borg wordt binnen een dag gedeblokkeerd wanneer je de auto hebt ingeleverd. Goldcar (Sardinië) heeft meteen een andere ervaring gegeven. Helaas geven de rentalcar-sites niet altijd de laagste prijzen voor Interrent. Het is dus geduldig zijn, vergelijken en in dit geval betaalden we 7 euro per dag meer dan voor de goedkoopste (Firefly) maar de service van Interrent is de beste en dat is ook veel waard.

Het terrein ligt ergens tussen de Tiber en het moeras, een paar km. verwijderd van het vliegveld. We "pleuren" op zijn Italiaans de Fiat ergens neer en trekken een nummertje op het trappetje van het Interrent loodsje. Dan kan wel even duren, net als bij het ophalen, toen een Israëliëse familie 3 auto's probeerde op te halen op 1 naam. Hoe dat afgelopen is, zullen we nooit weten.

Opeens komt er een knappe "gozer" de trap af en roept in het Italiaans: wie is er aan de beurt en alsof Anna Lisa al jaren in Italië woont en nog steeds zo assertief is als toen ze in Den Haag werkte, gooit ze er uit, voordat iemand ook maar „eh.." kan zeggen: ritorniamo la macchina!!! En de "spetter" loopt meteen mee met ons. Sinds enkele dagen geeft Peter ook zijn portemonnaie aan Annelies en zegt dan: regel jij het maar! Italiaans wijf van mij!

Het gaat goed en snel zoals verwacht en een net zo vlotte meneer brengt ons, en alleen ons, de rest wacht maar, meteen naar het vliegveld en ja dat komt het....

Na een echte Cappuccino in de aankomsthal van het vliegveld, een steeds niet te missen traktatie, kopen we ook nog de Roma Pass bij het infopoint, we zijn de enige toeristen en worden meteen geholpen. De Roma Pass geeft 3 dagen vrij openbaar vervoer, 2 gratis entrees van archeologische sites en korting op alle overige. We vergeten daarbij te vragen waar de bus naar Ostia staat en terugkerend zien we de balie opeens vol mensen staan. Peter zegt: we vinden hem wel... Een meneer in grijs kostuum wil elke aangekomen toerist van dienst zijn en ook ons en hij zegt dat de bus naar Ostia gewoon buiten staat. Op de voorruit staat Ostia, u ziet het vanzelf. Wij zoeken buiten en lopen 3 Terminal- ingangen af maar zien nergens die bus of bushalte. Achteraan Terminal 3 loopt een meneer, lijkt op een werknemer van het vliegveld en Annelies vraagt naar de bus naar Ostia. Terminal 2, bus blue, zegt de meneer. We lopen buiten de Terminals weer terug naar T2, zien geen blauwe bus, bushalte of dienstregeling, wel voor shuttlebussen die Rome inrijden, maar niet voor Ostia. We lopen tot aan Terminal 1 en dan vraagt Annelies een mevrouw in geel verkeersvest naar de bus naar Ostia. Ze zegt:, in de bocht van deze weg voor Terminal 2".

Dan spotten wij in de bocht van alle Terminals, een wit uithangbord met rode lettertjes Cotral en we concluderen dan hier regio-bussen moeten stoppen, er zit een meneer op een bankje te wachten. Ondertussen zoekt Annelies op haar telefoon het woord Cotral op en ze komt op een site voor lokale bussen van de provincie Lazio. En ze vindt zomaar een dienstregeling voor een bus van het vliegveld naar Ostia. Na 20 minuten komt er een blauwwitte bus aanrijden en de meneer op het bankje, die zich niet met ons bemoeit heeft, roept wel verrukt uit: ecco! Daar is hij! We stappen blij in en we vernemen dat we geen kaartje kunnen kopen in de bus, dat moet op het vliegveld.

Wie had er ook weer een half jaar door Azië gereisd? Zoon Ralf, en volgens ons is dat minder ingewikkeld dan Rome-Ostia.

We hebben nog 10 minuten en we willen deze bus graag nemen want de volgende gaat een uur later. Een passagier roept nog naar ons: „al bar!“ We gaan de hal weer in en lopen naar de koffiebar. De mevrouw zegt ons naar Terminal 1 te lopen om de hoek, daar is een automaat. We lopen er heen, maar zien dat de automaat alleen voor treinkaartjes is. Annelies rent terug naar de koffiebar en zegt dat ze het niet kan vinden. „Jawel,“ zegt de mevrouw, „om de hoek gewoon“. Schouderophalend en nog steeds niet gefrustreerd, want tja Italië went, gaat ze terug naar Terminal 1. Wanhopig loopt ze een boekhandel in en ze verzucht: „seniore per favore we zoeken al een tijd naar kaartjes voor de bus naar Ostia...“

Hoeveel wilt u er...vraagt de eigenaar. Dat meen je niet, „ verkoopt u ze dan? Ja, zegt hij, zeg maar hoeveel.

We rennen met de kaartjes naar de bus en de passagiers die ons maar een stel onnozele toeristen vinden, maar misschien ook niet, kijken allemaal met de hoofden langs de stoelen naar onze binnenkomst. Ze hebben het gehaald!

Ach, in Amsterdam zouden zij ook totaal de weg kwijt zijn.

2 - 4 november, Roma

Op ons gemak reizen we om 11.30 uur naar Rome. De Atac bus vanaf Porto di Roma (ook weer een hele ervaring, deze bus stopt elke 80 meter) tot Station Ostia en van daar met de trein naar Porto S.Paolo en dan de metro naar het...Colosseum, jawel! We hebben een stadswandeling gepland maar bij passeren van het Forum blijkt dat je daar entree moet betalen terwijl het ANWB boekje zegt dat de wandeling daar gewoon doorheen gaat. Besluit om dan maar meteen, Colosseum en Forum te "doen", is zo gemaakt. We slaan een gids af die zich aanbiedt voor 30 euro en voorstel van Annelies is om wel een Audio te huren voor 5,50. Dat blijkt nuttig.

Het Colosseum, toenmalig Amphiteatrum Flavium, werd gebouwd door de zogenaamde Flavische keizers. De bouw werd begonnen onder de heerschappij van Vespasianus in 72 en gefinancierd uit de krijgsbuit van de plundering van Jeruzalem in 70. Na de voltooiing in 80 werd het ingewijd door Titus.

Het elliptische grondvlak meet (over de assen gemeten) 188 bij 156 meter, heeft een omtrek van 527 m. De hoogte van de gevel is 48,50 meter. De buitenmuur heeft drie rijen van 80 bogen, die telkens gescheiden worden door halfzuilen, beneden met Dorische, in het midden met Ionische en boven met Korinthische kapitelen. Ook de bovenverdieping (die merendeels gesloten is) heeft Korinthische pilasters. Er waren 76 ingangen die genummerd waren met Romeinse cijfers. De Keizer kon via een ondergrondse gang, buiten het gepeupel om, naar zijn loge lopen. Er waren aan de loopgangen winkels en snackshops. De senatoren hadden marmeren zitplaatsen direct aan de arena. Andere mannen zaten naar gelang hun sociale positie dicht bij de arena of er verder vandaan. Op de vierde galerij zaten de vrouwen van senatoren en ridders. De arena, die door een muur van 4 meter hoog van het toeschouwersgedeelte gescheiden was, meet 76 bij 44 meter, en was gevuld met geel zand (het Harena). Aan de uiteinden van de lengteas waren twee artiesteningangen.

Het Colosseum kon worden afgedekt met een canvas zonnescherm: het Velarium. Dit scherm werd opgetrokken met kabels die aangetrokken werden van buiten het Colosseum over 240 masten. Deze masten staken via gaten in de kroonlijst in een uitstekende stenen bak. Voor het optrekken van het Velarium was een regiment matrozen in Rome aanwezig. Naar schatting waren er wel duizend man nodig om het scherm op te trekken.

Naderhand is er nog een hypogeum bijgebouwd: het ondergrondse labyrint, vermoedelijk onder het bewind van keizer Domitianus . Hier waren 60 valluiken en 30 liften. Door de luiken met liften erin rezen de gladiatoren naar boven en konden bijvoorbeeld tijgers naar de arena geleid worden. Er staat een groot kruis aan de noordkant ter nagedachtenis aan de gestorven Christenen.

Een spektakel begon met een optocht waarbij, slaven die met de leeuwen moesten vechten en gladiatoren zich presenteerden. In het eerste deel van het programma werden de veroordeelden in de Arena gezet, overgeleverd aan

de wilde dieren. Daarna was er een pauze waarin sprookjesachtige voorstellingen met dans en muziek gegeven werden. In de latere oudheid werden vooral veel Christenen voor de wilde dieren gegooid.

<https://klik.hier.op.voor.een.filmpje.Reconstructie.van.het.Coloseum>

Na deze indrukwekkende uren in het wereldwonder, lopen we naar het Forum Romanum. Oorspronkelijk werd op een forum handel gedreven, maar later kregen deze pleinen meer een politieke functie. Het Forum Romanum in het Oude Rome veranderde zo van een marktplaats in het politieke en justitiële centrum van de stad, waar de senaat bijeenkwam in de curia en recht werd gesproken in de basilica.

Ontzagwekkend zijn de ruïnes van de paleizen van keizers, drie verdiepingen hoog en de pleinen die met glanzend marmer waren bestraat. Keizer Augustus liet zelfs de tuinmuren met een speciaal soort reflecterend marmer bekleden zodat hij tijdens zijn wandelingen in het spiegeland marmer kon zien of hij gevolgd werd.

Nog een opvallend klein overblijfsel vonden wij het Nymphaeum een fontein muur in de halve grot met beelden en water dat als regen moet hebben gevallen op een bodem van een vijver die belegd was met edelstenen die fonkelden wanneer het water neerkwam en zo een Goddelijke sfeer creëerden.

Na een wandeling en leerzame tocht door de Fora en langs het Circus Maximus en door alle zuilen en archeologische vindplaatsen rond de Palatino heuvel, voelen wij ons echt in Rome. Overweldigende stad en overweldigende geschiedenis.

[Als je meer wilt weten over de Palatino heuvel met keizerlijke paleizen, klik hier dan op](#) (Wikipedia)

Klik hier -->[Rome reconstructie](#) voor een digitaal beeld van hoe het geweest moet zijn

3 november, van Spaanse trappen tot Palazzo Farnese

Om 09.30 zouden we naar de bus lopen maar we ontwaken dan echter pas. Who cares? Langzaam douchen en ontbijten en we zien wel wanneer we vertrekken. Zijn we niet top -relaxt en onthaast?! Dus we lopen pas om 11.30 naar de bus.

Een uur later zijn we in Rome en we maken vandaag dus slechts gebruik van de Roma Pass voor het openbaar vervoer. We volgen een ANWB stadswandeling langs de mooiste pleinen en de ANWB heeft die goed uitgestippeld.

De Trappen behoren bij de kerk Trinitá dei Monti die in opdracht van Lodewijk XII is gebouwd. Al in de 17de eeuw wilden de Fransen deze kerk verbinden met het plein beneden waar de Spaanse ambassade was gevestigd (vandaar ook de naam Piazza di Spagna). Dit plan werd echter tegengehouden, omdat het ontwerp een prominente plaats voor een standbeeld van Lodewijk XIV behelsde. In 1723 benoemde Paus Innocentius XIII de Italiaanse architect Francisco de Sanctis die een ontwerp presenteerde dat voor zowel de Fransen als de Paus acceptabel was. Het beeld voor Lodewijk XIV kwam daar niet op voor.

Op de Spaanse trappen mag niet meer gegeten worden dus het ijsje "skippen" we maar en volgen de kaart naar de Trevi Fontein. Hierbij valt ons oog op de dure winkels zoals Prada en lopen we even de winkel van Swarovski binnen waar ons oog valt op miniatuurbeeldjes van zeepaardjes en oesters met parel. Tegenwoordig zoeken we in kunst en souvenirs iets dat met de zee te maken heeft. Staat dus nu op de verlanglijst ...

De naam Trevi komt van de woorden tre via (drie wegen). Vroeger kwamen er namelijk drie wegen uit op het plein van de fontein.

Het thema van het bouwwerk is de oceaan met majestueuze zeegod Neptunus op een schelpvormige strijdswagen die door gevleugelde paarden en jonge zeegoden (tritons) naar de oceaan wordt getrokken. Het ene paard is rustig, het andere steigert. Dit symboliseert de twee gezichten van de zee. In twee nissen staan links en rechts de uitbeeldingen van Overvloed en Gezondheid. Rechts bovenaan ziet men een afbeelding van een maagd die een soldaat de plek van een bron aangewezen zou hebben.

Via de tempel van Hadrianus komen wij op het Piazza di Pietra waar meerdere straatartiesten hun kunsten vertonen, zoals een ridder, een verf-kunstenaar die met spuitflessen een futuristisch schilderij maakt van het Colosseum. Er zijn leuke winkels zoals een houten speelgoed winkel die vooral afgestemd is op de figuur Pinocchio en de ijswinkel van Venchy waar de chocola van de muren lijkt af te druipen.

Dan komen we uit bij het Pantheon. *Het oorspronkelijke gebouw dateert uit 27 v. Chr. en werd gebouwd onder het consulaat van Marcus Agrippa. In 80 n. Chr. werd de tempel tijdens een grote brand die Rome teisterde, verwoest. In 125 liet keizer Hadrianus het Pantheon geheel herbouwen, waarbij het zijn huidige ronde vorm kreeg. Na de val van het West-Romeinse Rijk bleef het Pantheon in bezit van de Byzantijnse keizers, hoewel zij geen werkelijke macht meer hadden in Rome. Keizer Phocas schonk de tempel in 609 aan paus Bonifatius IV. Deze paus maakte van het Pantheon een kerk, de Santa Maria ad Martyres.*

Duiven lopen voor je voeten en vooral ook veel groepen toeristen. Wij "hobbelen" een stukje achter een groep aan op minimaal tempo, we gaan immers allemaal dezelfde ouden bekijken.

Juweel op de route is Palazzo Madama een stadspaleis in Rome en thans de zetel van de Italiaanse Senaat.

Het ligt naast de Franse kerk in Rome, de San Luigi dei Francesi, De San Luigi dei Francesi werd gebouwd in de 16e eeuw, op initiatief van kardinaal Julius de Medici, die later gekozen werd tot paus onder de naam Clemens VII. Het belangrijkste schilderwerk in de San Luigi dei Francesi vormt het werk van Caravaggio, in de vorm van drie schilderijen in de zogenaamde Contarelli-kapel. Thematiek van de schilderijen: scènes uit het leven van Sint-Mattheüs.

Op het piazza Navona stelt Peter voor om een biertje te drinken. Echter 9 euro voor een klein glas alcoholvrij bier is ons te gortig; we nemen een slok uit de waterfles en even verderop een ijsje en genieten, het piazza gearmd rondsloeterend, van de fonteinen en de achtergrond muziek van een jazz-combo-straatartiesten.

De Piazza Navona ligt in een van de oudste buurten van Rome, de Campus Martius. Keizer Domitianus (81 - 96) liet op deze plaats een groot stadion bouwen voor atletiekwedstrijden. Na de val van het Romeinse Rijk bouwden de Romeinse burgers huizen op de voormalige tribunes. De atletiekbaan zelf bleef onbebouwd en evolueerde in de loop der eeuwen tot een groot plein.

In de 17e eeuw gaf paus Innocentius X de huidige vorm aan de Piazza Navona. Hij liet de kerk Sant'Agnese in Agone, een paleis en een grote fontein bouwen.

De fontein werd gebouwd door Bernini en kreeg de naam La Fontana dei Quattro Fiumi. De vier beelden verwijzen naar vier grote rivieren, de Donau, de Ganges, de Nijl en de Rio de la Plata, en zitten aan de voet van de obelisk.

De tweede fontein is de Fontana del Moro (de Moor) van Giacomo della Porta.

De derde fontein is de Fontana del Nettuno (Neptunusfontein) die ook is ontworpen door Giacomo della Porta. De Neptunusfiguur werd later toegevoegd omdat het plein niet symmetrisch was.

Via de Area Sacra di Sant Omobomo, een belangrijke opgravingsplaats in Rome, lopen we naar de Via Emanuelle II en zijn enorme monument, en terug naar de metro bij het Colosseum. In een metro en trein vol met forenzen die een dag werken achter de rug hebben reizen we naar Ostia.

Het is lang genoeg, 5,5 uur lopen. Volgens Annelies valt ze af "bij het leven" en morgen is er weer een dag. Rome moet je trouwens beslist gezien hebben, we zijn erg onder de indruk.

4 oktober, metro hoppen naar het Castel Sant Angelo

De prijzen van koffie:

Achter het Colosseum in een café aan een tafeltje binnen: 21,= euro voor 2 koffie en 2 Tiramisu taartjes. Op Piazza Barbarini Municipio I, aan een tafeltje buiten op de stoep 9,- voor 2 koffie, vandaag voor 2 koffie en een gevuld bladerdeeg vlaaitje: 3,50, staande al banco.

Via de promenade van de Tiber, de Lunga-tevere, waar enorme Platanen hun gele bladeren laten vallen (ja, het wordt hier nu ook herfst) en de zon het Tiberwater groen kleurt wandelen we naar het

Mausoleum, niet ver van Vaticaanstad. Je moet hier niet letten op het onkruid dat overal tussen het asfalt door omhoog komt, (evenmin in Ostia), dat soms een halve meter hoog staat, of op het vuil in de berm. Ja jongens in Nederland betalen we gemeentelijke belastingen, en wees er maar blij mee, want anders wordt het een zootje. Hier kennen ze het begrip gemeentereiniging en plantsoenendienst en straatonderhoud echt niet.

Net als langs de Seine in Parijs, geeft de herfst een romantisch tintje aan de wandeling langs de rivier. C'est en settembre zou Gilbert Becaud zingen. In de verte ligt het majestieus rechtsgebouw en daarachter onze eindbestemming, met de vele koepels van kerken aan de horizon. In de rivier liggen woonboten en drijvende restaurants. In de buurt van het mausoleum staan aan de rivierkade de boekenstalletjes en snuisterijen.

De Engelenburcht ontleent zijn naam aan een legende. Op kerstdag 590 hield Paus Gregorius I een grote plechtige kerkelijke optocht om God te smeken een einde te maken aan de pestepidemie, die heerste nadat er een grote overstroming was van de Tiber. Half Rome werd overstroomd. Boven op het mausoleum verscheen de aartsengel Michaël. De engel stak zijn zwaard in de schede, wat betekende dat Gregorius' bede was verhoord en de strijd tegen de pestepidemie voorbij was, hetgeen ook werkelijk gebeurde. Paus Pius II liet op de plaats waar de aartsengel zou zijn verschenen een kapel bouwen.

Het gebouw werd ontworpen als tombe voor de keizers en behield deze functie tot 217, zodat alle keizers van Hadrianus tot Caracalla erin bijgezet zijn. Later werd het mausoleum van Hadrianus als fort gebruikt (net als dat van Augustus) en in de Aureliaanse muur opgenomen. In de tiende eeuw werd het omgebouwd tot kasteel, waar de naam 'Engelenburcht' (Castel Sant'Angelo) aan herinnert. Deze naam refereert aan de bronzen engel die destijds op het dak is geplaatst. Vanaf de twaalfde eeuw (na 1359 definitief) werd het eigendom van de pausen. De Engelenburcht heeft in de loop der jaren veel verschillende functies vervuld. Zo was het lange tijd een residentie van de Paus met gevangenis. De urnenkamer van Hadrianus is tijdens het regime van een der Pausen een kerker geweest. Gevangenen werden erin gesmeten en uitgehongerd tot de dood. Het geschreeuw was door de dikke muren niet hoorbaar in de bovenste riante vertrekken van de Paus. De bovenste zalen tonen de weelderige muurschilderingen met voorstellingen van mythes en vakken-plafonds. Er werd een pauselijke schatkamer in ondergebracht dat gebruikt werd tot het Vaticaan afgebouwd was. Ook werd er later een corridor aangelegd die naar het Vaticaan leidde.

De educatieve bezichtiging van het Mausoleum leert ons dat meerdere pausen, waaronder Alexander VI (Borgia) verbouwingen hebben laten doen en zelfs bouwsels van vorige pausen hebben afgebroken. Wij concluderen dat ook in die tijd elke Paus zijn eigen prestige project had, en er is geen verschil met de oudheid en nu, prestige is een ding van alledag.

Als vesting lijkt het ons in eerste instantie niet zeer interessant maar naarmate wij dieper en hoger in het gebouw komen, begint de geschiedenis te leven en worden er ook steeds meer kunstschaten getoond tot aan de weelderig versierde zalen boven in deze burcht.

We hebben ondertussen weer een paar duizend voetstappen in Rome gezet en er zit voor Annelies niet veel meer in. Je kan hier maanden doorbrengen. Als klap op de vuurpijl nemen we een lokale bus naar Trinité Metrostation en rijden over de via Nazionale met zijn prachtige winkels en concertgebouw en schitterende fontein aan het begin. Als we nog een dagje over hebben, gaan we hier ook nog even rondkijken....

5 - 6 november, storm en regen in Rome

Vannacht heeft Odin ons wakker gehouden door zijn zus te pesten, na 3 x pesten en 3 x een gevluchte Freija in het raamkozijn te hebben boven ons bed, heeft Annelies de slaapkamerdeur dichtgegooid, oordoppen ingedaan en zijn we weer in slaap gevallen tot 10.15 uur. Bij van de slaapkamerdeur lag het stel samen in 1 mandje in Ying Yang houding en 2 paar ogen keken ons aan alsof ze 12 uur geslapen hadden in alle vrede.

Het stortregent en stormt en we kijken elke dag naar de weersvoorspelling en het beste moment om zuidelijker te gaan. Voorlopig lijkt het er niet in te zitten. Konden we vorig jaar nog varen op de Atlantic, nu weten we nog niet of door blijven varen in het najaar in de West med überhaupt mogelijk is. Dit

is weer een ander deel van Europa met een andere zee. Maar ook vorig jaar hebben we begin november stil gelegen met slecht weer...

We hebben het vaarplan al gewijzigd. Voor nu geldt dat we in 12 stops naar Ragusa willen, daarbij is Ponza, Napels en Salerno al uitgesloten. Vandaag bedenken we onder de bliksem en stortbuien op het tentdoek, dat we mogelijk niet kunnen vertrekken tot 20 november. Maar als er een gat komt willen we toch in Napels uitkomen om daar de volgende depressies af te wachten. We hebben dan wel de noordwestenwind met ons mee.

De Golf van Lyon braakt zijn rottigheid uit over de Middellandse Zee maar ook vanuit het westen komt veel slecht weer over ons heen. De boot ligt met 8 lijnen vast.

Ondertussen was het 3 uurtjes droog en hebben we lopend wat boodschappen gedaan. Verder is het de site bijwerken, financiën beheren en schematiseren en een biertje open trekken. Odin ligt zowat de hele dag onder de buiskap met de wind achter het doek en de regen boven hem, hij ligt droog, dat weet hij al te goed. Wanneer tegen half zes het "onheil" weer losbarst hebben we 42 knopen wind en het dakraam lekt. Een kat vliegt zijn speeltunnel in, een kat ligt relaxt door de ramen te kijken.

Ondanks het noodweer blijft het geweldige Rome gevoel. Zondagmiddag tijd voor "huis en tuin" en voor een leuke blik in onze toekomstige droomwoning klik hier op [Villa Petrus](#)

7 november, porto di Roma

Vandaag krijgen we een appje van Mark van de Bolle of we de windhoos boven Rome hebben overleefd. Windhoos vragen we ons af . . .? Even zoeken op internet en inderdaad boven Ladispoli en Cesano ten noorden van Rome was een behoorlijk grote windhoos te keer gegaan met 2 doden en veel schade. Het Colosseum heeft er ook wat van meegekregen en is onder water gelopen.

We begrijpen nu een beetje waar de wind van gisteren avond mee te maken heeft gehad, toen we 42 knopen in de haven hebben gemeten. De Skadi ging behoorlijk te keer en het is maar goed dat de mooringlijnen goed verankerd zijn, want Skadi lag er behoorlijk aan te rukken. Uiteindelijk neemt nu de wind weer wat af en in de loop van de dag wordt het vrijwel windstil.

Vandaag weer eens kijken hoe en wanneer we verder kunnen richting de overwinterplek op Sicilië. Komende woensdag en donderdag lijkt er een gaatje te zijn in het slechte weer en zouden we richting Napels kunnen. Helemaal ideaal is het niet, maar we zijn dan in elk geval weer een stuk verder. Daarna wordt het weer slecht met veel wind. We liggen dan waarschijnlijk een week vast in Napels. Weer meer speurwerk in almanacs en op Internet leert ons dan al snel dat Napels alleen maar dure havens heeft. De Marina Sudcantiere komt er met € 45,00, qua prijs-kwaliteit (24/7 security) als goedkoopste uit. Als we daar een week moeten blijven dan loopt dat aardig op in kosten. In de Marina waar we nu liggen kost het nog geen € 20,00 per dag, een heel verschil dus.

We besluiten dan ook om in Marina Turistica di Roma te blijven en nog een paar dagen Rome in te gaan, we willen sowieso nog naar het Vaticaan. Als zich dan een langere periode voordoet met wat beter weer kunnen we op ons gemak zuidelijker varen, even 1 of 2 nachten in Napels te blijven. Daarna kunnen we met 2 lange tochten Sicilië bereiken en doorvaren naar Ragusa.

In de middag staan we te praten met Manuelle, de dame van het havenkantoor. Ja, zegt ze, Italië: windhoos in Rome, aardbeving in Perugia en in Florence zijn de rivieren buiten hun oevers getreden. In Nederland is alles zo goed georganiseerd en alles is schoon, hier is het een rommeltje en alles is smerig. Wat zoeken jullie in Italië...?!

Daarop hebben we maar een antwoord: de temperatuur, want in Nederland is het nu koud, guur en er valt natte sneeuw en ze knikt begrijpend . . .

8 november, Vaticaanse musea

Bijgesteld plan: varen gaan we niet doen. We hebben besloten om niet - omdat we zo nodig een aantal mijlen zuidelijker willen op route naar Sicilië, - snel naar Napels te varen, want het wordt opnieuw slecht weer in het weekend en we liggen hier goed en goedkoop met Rome binnen bereik.

Maar we houden de weersvoorspelling nauwlettend in de gaten, in Ostia, Napels en de kaap eronder. Optie is, als we ook volgende week niet weg komen, om een auto te huren en Napels per huurauto te gaan zien. Vandaag krijgt Peter van Rentalcars een goede aanbieding: tientje per dag.

We vertrekken vandaag om 09.00 uur van de boot met bestemming Vaticaanse Musea. Bus, trein en metroroute van bijna 2 uur inclusief lopen.

In de musea bevinden zich een aantal kunstwerken en ruimtes die tot icoon verworden zijn. De belangrijkste zijn:

De Sixtijnse kapel voornamelijk door Michelangelo beschilderd, deze ruimte is tijdens conclaven en andere religieuze bijeenkomsten gesloten voor bezoekers

- de Laocoön-groep
- de Kaartengalerij
- de Stanza della Segnatura, beschilderd door Rafael in opdracht van Paus Julius II.
- de Vaticaanse Pinacothek, een schilderijengalerij

Download hier een 3D beeld van de [Sixtijnse kapel](#) Door met je muis over de foto te bewegen kan je de kapel van alle kanten bekijken.

Teveel om in één dag te zien. Op een gegeven moment ben je verzadigd. Na de gehele route en de Sixtijnse kapel volgden nog 10 prachtige galerijzalen en je kan niets meer in je opnemen. In een woord overweldigend.

Tip: bezoek Rome in november, de wachtrijen voor musea zijn kort, vooral na 12.00 uur. Neem geen gids maar een audioapparaat. Ook in het Colosseum geeft dat genoeg info.

Sommige gidsen stoppen hun tour onverwacht, op de kruising van de zalen van Rafaël en de Sixtijnse kapel, stellen ze je voor het blok: omdat het museum zo groot is, is er geen tijd om alles te zien. U moet nu kiezen of u naar de Sixtijnse kapel wilt of de Rafaël-zalen nog wilt zien.

9 - 10 november, in de regen, zon en kou

Wat heet kou? In Nederland sneeuwt het plaatselijk en hier valt Gods water uit Gods hemel, zou oma zeggen. Het is hier 10 graden in de nacht en overdag 16 graden, hopelijk oplopend tegen het weekend.

Het lekt. Brian lolbroek appt ons: zit het lek boven of onder?!

Peter repareert het lekkende raam. Een nieuw raam kost een beetje veel op dit moment, het bezoek van Nederland heeft al genoeg gekost, dus we stellen een paar aankopen even uit. Het brood is gebakken, de bakskist wordt opgeruimd, de bimini opgerold en de enige fiets die we nog hebben in de achterste kist gestopt.

Alle dekbedden worden gewassen, de haven beschikt over hele goede machines. De kattenkleedjes gewassen en onthaard in de droger.

De rubberboot staat geschrobd, opgevouwen en in een tas, op het dek.

De zon begint door te komen en het voelt weer lekker, maar om 17.00 uur gaat de zon onder en wordt het meteen koud.

Odin vertoont al een aantal dagen een ander gedrag, hij mauwt aanhoudend en is ronduit vervelend in de nacht. We moeten hem even onderwerpen aan gedragstherapie en regels. Tja, regen en binnenzitten is voor mens en dier niet leuk, je wilt er wel eens even uit. Freija is zoals altijd al blij met een aai over de bol en een snoepje en een tijdschrift om op te liggen, of de krant die je aan het lezen bent. Odin heeft de Libelle aan flarden gerukt.

De GPS wordt weer veelvuldig omgedaan, want hoe langer je in een haven bent des te vertrouwder wordt ook hún omgeving en vooral Odin gaat op onderzoek buiten het hek, liefst wanneer Peter net niet kijkt.

11 november, Wind en rug

Vandaag na het douchen gaat het weer fout met de rug van Annelies. Zonder dat ze iets bijzonders doet schiet het er in en kan ze niet meer rechtop staan. Pijnstillers en rust vandaag zijn de enige remedie en we stellen de St Pieter uit tot maandag, we hebben immers geen haast en er staat niemand op ons te wachten.

We hebben nog genoeg te doen op de Skadi en er staat weer een stevige wind. De katten vinden het wel best dat we aan boord blijven. Vandaag blijkt de wind toch weer behoorlijk hard te zijn, we meten opnieuw 42 knopen wind in de haven. We liggen vast met 1 mooringlijn voor. Er komt een Marinero langs die vraagt of we misschien een tweede lijn willen. Als we dat bevestigend beantwoorden komt hij even laten met zijn dinghy en helpt ons een lijn te bevestigen aan een mooringlijn van de box naast ons. Hij drukt met zijn dinghy de Skadi tegen de wind in en Peter kan de tweede lijn aan stuurboord op een kikker vastzetten. De Skadi ligt gelijk wat rustiger in het water. Toch wel lekker 2 mooringlijnen, geeft ons ook een rustiger gevoel.

Peter zet vandaag alle foto's sinds het vertrek uit Mar Menor, zo een kleine 1.200, in de goede mappen en we zoeken foto's uit voor de nieuwsbrief zodat die verkleind kunnen worden en in de nieuwsbrief geplakt kunnen worden. Daarna gaan we wel een paar nieuwe albums maken voor de Skadi site.

Gisteren op internet recepten gevonden voor pepernoten, gevulde speculaas, speculaarbrokken en taai taai. Kunnen we toch nog wat Sinterklaas vieren en denken we maar dat er echte zwarte pieten aan boord komen. Nee niet om iemand ergens de schuld van te geven maar wel voor de gezelligheid.

Vanavond rond 19:00 maken we weer iets onvoorspelbaars mee van de Med. Er waait nog steeds een dikke 6 Bft met uitschieters naar 8 Bft (38 Knopen). Ineens merken we dat de wind minder wordt en binnen 5 minuten is de wind geheel gaan liggen en er staat een briesje van 2 Bft (3,5 Knopen), wel precies op het moment dat Peter het licht in de Skadi aandoet !!! Wel staat er in de haven nog wat swell waardoor de Skadi (en de andere schepen) blijven bewegen. Het gaat ook meteen behoorlijk regenen maar ook de maan laat zich weer zien. Het kan verkeren . . .

Dit fenomeen kan natuurlijk ook de andere kant op gaan, van een windstille kan het ineens windkracht 6 of zelfs meer worden. Het blijft altijd oppassen in de Med. . . .

12 november, de stormschakelaar staat op uit.

Onderzoek door Peter op het internet levert het bewijs op dat de stormen normaal zijn hier in deze tijd. Na een hoop onrust tot angst voor alweer een tornado, is het windstil. In een beetje zon kunnen we in de kuip, onder de tent met de tentvensters open, van ons ontbijt genieten.

Odin lijkt zijn lessen geleerd te hebben, hij mag 's nachts niet meer in de slaapkamer en hij bepaalt niet meer dat hij naar buiten mag. Bij mauwen negeren wij hem langdurig en alleen wij bepalen dat er buiten gewandeld mag worden. Peter geeft Odin vanmorgen wat andere aandacht en dat bestaat uit knuffelen en op schoot naar buiten kijken. Bij elk goed gedrag en opvolgen van een bevel krijgt hij een beloning.

Het helpt. Hij heeft nu meer aandacht voor zijn zusje, ze slapen weer vaak bij elkaar en ze spelen samen. Er ontstaat dan ook een ren-partij door de kuip en de kajuit en over het dek, als vanouds. Met dikke staart jaagt Odin op propjes en vindt een nieuw speeltje: een orenstaafje. Het wordt van voor naar achter in de boot geslingerd en achterna gezeten. Soms zoekt Annelies wel eens naar speelgoed in de dierenwinkels, maar het interessantste speelgoed zijn "mensen"-dingen, kleurloos en simpel: de krant, papiertjes, elastiekjes etc.

De shot pijnstillers, bestaande uit een compressie uit Spanje (!), en 4 soorten pillen heeft geholpen : Annelies komt pijnvrij uit bed, is nog wat schommelig maar in staat om mee te lopen naar de overdekte markt met een koffie in de rustpauze. Bij de groentestal tellen we ons contante geld. „ Heb jij nog een paar euro?" vraagt Peter. „ Nou, niet echt", zegt Annelies en vindt een muntje van 50 cent en 4 muntjes van 20 cent. Er is geen geldautomaat, dus we hopen maar dat we net genoeg hebben. We hebben onze handen vol met paprika's, aubergine, sperzieboontjes, snijboontjes, venkel en het kost...4,50.

En dan lopen we terug naar de haven door de asfaltstraten en asfaltstoepen vol met onkruid. De stoepen en straten zijn in deze stad overal kapot en wel- of niet hersteld met een kwak asfalt (opnieuw bestraten gebeurt zo te zien vrijwel nooit), gaten staan vol meters hoog onkruid. Stoepranden aan de straatkant zowel als aan de huizenkant staan vol onkruid. Vuil ligt overal, en onder elke boom in de perkjes waar een en al onkruid groeit ligt het vuil. De reinigingsdienst werkt hier niet zoals in Spanje! En het interesseert de mensen ook niet. In je straatje in Nederland ga je toch soms je stoepje vegen, hier is het geen doen. Maar ook om een nieuwe trend te starten....is er niemand die als eerste wil beginnen.

In de grote gebroken asfalt-onkruid-straten staan besmeurde containers met oude stickers erop of grafity en een bedelaarster is bezig een container uit te mesten: oh...zo doe je dat, maar erger nog is dat deze mensen alle vuilnis op straat gooien en nadat ze er hun trofeeën uit gehaald hebben, laten ze de zoi op straat achter. En zo lijken wij een spoor van uitgemeste containers te volgen op weg naar de boot. Een fietser houdt stil met een plastic zakje met twee flessen erin. Zeker om weg te gooien...Nee , hij zet de flessen voorzichtig op straat en neemt een kijkje in de afvalcontainers of er nog iets van zijn gading bij is. We beginnen te geloven dat je niet alleen straatarm moet zijn om zo je kleding en eten bij elkaar te rapen maar dat het ook een "way of life" is, om bruikbare dingen uit vuilcontainers te halen. We kunnen ons niet herinneren in Spanje en Portugal zulke toestanden gezien te hebben. Overall waar we kwamen werd vuil 1 tot 2 x per dag opgehaald, ook in het weekend, waren er heel veel straatvegers en werd het stadsgroen goed bijgehouden ook in de grote steden.

Een bezoekje aan de supermarkt is net zo interessant. Een zich vervelende meneer houdt ons aan en wijst ons waar de karretjes staan, die wij allang gespot hebben. Hij is uit op een euro. Hij wordt zelfs opdringerig en bij het verlaten van de supermarkt drukt hij zich tegen de karretjesreling aan, helt naar ons over , houdt zijn hand op en vraagt om een euro. Annelies blijft netjes maar het ligt op haar lippen om te zeggen of hij GVD helemaal "pazzo" is om voor geen enkele dienst geld te vragen....volgende keer zegt ze het wèl. „ Wat is werken in het Italiaans?", vraagt Peter. „Lavora!", zegt Annelies. „ Goed", zegt Peter, „ dan weet ik dat ook voor die volgende keer!"

In tegenstelling tot deze brutale aap werden wij op enorm Metrostation Termini (veel mooie winkels en zaken) geholpen door een tandeloos mannetje dat zag hoe wij ons trachtten te oriënteren, ons netjes en hulpvaardig de weg wees naar meerdere bestemmingen en die wij dan wèl een euro gaven.

Welkom in Italië! Het is allemaal zo anders dan thuis. En wat hebben we het toch goed thuis in Nederland, en wat zijn we toch beschaafd en tolerant. En we klagen toch nog over alles. Als je 1 ding leert wanneer je op reis bent dan is het dit wel, niet wanneer je op zee bent, maar wanneer je je onder de mensen begeeft en door het land loopt.

Het is soms lastig om het onderscheid te maken wie gemeend hulpvaardig is en wie niet. En wie eerlijk is en wie onbetrouwbaar. De slonzige man in het koffietentje die even kwam binnen wippen, waarschuwde Annelies om niet haar portemonnaie op de toonbank neer te leggen ....Hij zag er als een zwerver uit, maar was eerlijk. Later bleek dat hij de eigenaar van de bloemenstal was. Het is nogal makkelijk om te zeggen dat onze fiets bijv. gestolen is door een Italiaan, hij kan net zo goed mee genomen zijn door een zeiler uit de haven, Nederlander, Belg, Duitser, Amerikaan, wie zal het zeggen...

**OM DE BUURT
TE LEREN KENNEN
BEN IK MIJN KAT
GAAN SCHADUWEN**

Loesje

Postbus 1045
6801 BA Arnhem
www.loesje.nl

Een eenvoudige dag maar met een bord vol ervaring en tassen vol eten komen we terug op Skadi. Peter maakt amandelspijs voor de te bakken gevulde speculaas, suddervlees en een Tiramisu-toetje uit een pakje.

We proberen iets nieuw uit, voor op de website : Google Translate, en met succes, dus dat is geplaatst en we willen een Google Earth bestand uploaden met route van de (geplande) reis, maar daarvoor hebben we de hulp van de websitebouwer nodig.

Wanneer we naar Sicilië verder trekken, is en blijft onduidelijk. Op de een of andere manier, vinden we dat we laat naar de overwinterplek gaan, maar vorig jaar waren we niet sneller. En misschien komt het omdat anderen al in Ragusa liggen... Vandaag ziet het er naar uit dat we midden volgende week naar Napels kunnen, maar dat we snel uit die baai moeten vertrekken omdat er opnieuw een depressie aankomt. Dat zou betekenen dat we meteen naar Messina moeten opschieten en dat is mogelijk tegen de zuidoosten wind in en dus niet leuk. Andere optie is zuidwestelijk flink door te varen naar Palermo. Het weer is onbestendig, de voorspellingen veranderen elke 12 uur. We kunnen niets plannen. Een week stil liggen in Napels, 45 euro per nacht, is helemaal geen optie. Wordt vervolgd.

15 november, een simpel dagje wordt een evenement

Vandaag gaan we de huurauto ophalen, weer een deal van 30 euro voor 3 dagen bij Interrent. Op de hoek nabij de bushalte loopt ons een oude man tegen het lijf die mompelt dat er een Chiopero is en dat er geen bussen en geen treinen rijden. Niente. Ok...hoe halen we dan de auto op....? Dan ziet Annelies verderop toch een bus rijden, dat is vreemd. Een zuster staat nu ook te wachten en wij zien de situatie even aan. De bus komt toch opdagen en brengt ons naar het station. Daar blijken de hekken dicht te zijn er daar hangt inderdaad een bordje dat er een staking is. Er staan een behoorlijk aantal mensen te wachten bij de Cotral-bushalte om naar het vliegveld

gebracht te worden. Bij rondvragen waar we dan een kaartje moeten kopen, raken we in gesprek met Harry, een Australier van Iraakse afkomst. De bus had er al moeten zijn en de volgende komt een uur later maar we twijfelen alledrie of hij wel op tijd zal zijn. Een taxi blijkt 25 euro te kosten en we besluiten "sharing" en reizen supersnel met de taxi naar het vliegveld. In geanimeerd gesprek met Harry over onze reis, over zijn afkomst, over Irak en cultuur verschillen. Harry gaat naar Irak, om sinds 14 jaar weer zijn grootouders te zien.

Wij bellen de shuttle bus en bereiken daarmee het Interrent terrein waar het Fiatje weer op ons wacht. Ja, en als je dan toch een auto hebt, dan past daar ons traditioneel bezoek aan Ikea weer in. We zoeken namelijk een tijdschriftenrek want we verzamelen best veel en zo nu en dan valt er weer wat te ordenen, soms in de keuken soms in de kamer. Dat heb je als je boot je huis wordt. Het is weer leuk om spulletjes in je handen te houden die je thuis zou willen neerzetten, maar die op de boot allemaal vallen. Onze blik valt ook op weer een nieuw type zitelementen dat bijv. tot bank of tot bed kan worden uitgebouwd voor een logee, nog slimmer dan ooit. Dat is dan voor ooit, als we terug zijn. Al met al is het weer even heerlijk thuis komen en Peter zegt: „ even voelen hoe thuis voelt..."

16 november, een dagje Castelli Romani, hemel op aarde

Een stuk geografie:

De Albaanse Heuvels zijn een gebergte van vulkanische oorsprong (de resten van de stratovulkaan Vulcano Laziale), gelegen op zo'n 20 km ten zuidoosten van Rome. De heuvels zijn tussen 630.000 jaar geleden en 20.000 jaar geleden ontstaan, een proces dat in 3 periodes kan worden gezien, te weten:

De uitbarsting van de vulkaan die een kegel van 60 meter opwierp en het instorten van de bovenste rand van de krater waardoor een wijde kom ontstond (alleen de noordelijke rand is overgebleven).

Een tweede eruptie die een kegel binnen de oorspronkelijke krater creëerde en 2 kegels daarbuiten, die het ontstaan van twee heuvels tot gevolg had.

Als laatste kwamen er explosies doordat resten magma in aanraking kwamen met ondergronds water, waardoor meerdere kraters rond de vulkaan ontstonden, die later de vulkaan-meren vormden, zoals het meer van Albano en het meer van Nemi.

De laatste uitbarsting was in 600 voor Christus. Er is sinds 1980 echter constant seismische activiteit dat er op duidt dat de vulkaan weer actief zou zijn, alhoewel hij momenteel stil is. Tussen april 1989 en maart 1990 zijn er 3000 aardbevingen ten zuidoosten van Rome geweest. Het is voor Rome zeer belangrijk om te weten of de vulkaan weer actief wordt. Een van de grootste seismologische waarnemingsstations is op de rand van de oorspronkelijke krater nabij het dorp Rocco di Papa gevestigd.

De Castelli liggen in het vruchtbare vulkanische gebied hetgeen sinds oudsher voor een florerende landbouw heeft gezorgd.

Sinds de Romeinse tijd was het een gebied dat bezocht werd door de edellieden van Rome vanwege het frisse klimaat tijdens de zomer. Zo liet Caligula twee drijvende paleizen op het Nemi-meer bouwen. De traditie van zomerverblijven werd gevolgd door de Pausen die nog steeds een zomerresidentie hebben in Castel Gandolfo aan het Meer van Albano. Het gebied bezit een aantal beroemde dorpen. In een kring om de heuvels heen liggen 13 dorpjes, met veel historisch en cultureel erfgoed zoals musea, kloosters, paleizen en villa's.

Wij bezoeken vandaag Frascati, beroemd om zijn witte wijn en wat ons betreft om Pasticceria Eden Caffè, waar we uit ontelbare petit-fours, gebakjes en taarten een keuze moeten maken (hè wat lastig), maar waarna we een onvergetelijke en hemelse caffè completo genieten. Door bosrijk gebied met slingerwegen, onder een geel- en oranje gekleurd bladerdak vervolgen wij de route en doen nog 3 dorpjes aan die al uit de verte als kasteeltjes op de heuveltoppen liggen te schitteren in de namiddagzon. Door hele smalle steile straatjes met gekleurde huizen met grote gietijzeren balkons en over de zwarte klinkertjes rijden we naar de toppen van de dorpjes die altijd bekroond worden door een grote basiliek. In de verte ligt het glooiende landschap van Lazio en Umbrië. Tegen 17.00 uur kleurt de lucht violet en kondigt de mist die tussen de heuvels neerdaalt weer een koude nacht aan. Dit is de pracht van het najaar die typische uitzichten geeft.

17 november, Abbazia Greca di Nilo, Castelli Romani, de meren en paleizen

Gisteren wilden we de Abbazia Greco de St Nilo bezoeken maar zoals altijd in de zuidelijke landen, was er weer siësta. We zijn toen maar doorgereden maar vandaag gaan we toch terug om dit bijzondere monument te bezoeken.

In 1004 verwelkomden de Tuscolo heuvels een groep monniken. Een oude heilige man kwam er aan, bezorgd om een plaats te vinden om een klooster te bouwen om al zijn broers te verzamelen. Het was St. Nilus, geboren in Rossano, in Calabrië, zoon van een Griekse familie.

Op dat moment stond Calabria onder de Byzantijnse heerschappij en was onder de invloed van de Griekse taal, cultuur, en spirituele en liturgische traditie. Nilus had al een aantal kloosters in Calabrië en Campanië gesticht. Hoewel hij een bescheiden heilige was, werd hij in hoog aanzien gehouden door Prinsen, keizers en pausen. Na van plaats tot plaats getrokken te zijn om alle eer te vermijden, wilde hij naar Rome komen om tot het einde van zijn dagen in vrede door te kunnen brengen.

Op de Tuscolo heuvels, werden de monniken aangetrokken door de prachtige ruïnes van een Romeinse villa en door een laag gebouw in opus Quadratum waar een grafcel uit het Republikeinse tijdperk was geweest dat al sinds de 5e eeuw werd beschouwd als een christelijke oratorium. Hier bleven St. Nilus en zijn volgelingen. De traditie zegt dat in de Crypte, de Maagd en Moeder van God aan St. Nilus en zijn leerling samen met St Bartholomaeus verscheen om te vragen of ze daar ter ere van haar een kerk wilden bouwen, van waaruit de zegen over alle buurlanden zou stromen. Nadat het land als een geschenk van Count Gregorio van Tuscolo verkregen was, begon de bouw van de kerk en het klooster.

St. Nilus overleed kort daarna. St. Bartholomaeus en de andere monniken werkten 20 jaar aan de bouw van de kerk, met behulp van het materiaal dat was achtergelaten in de Romeinse villa: zuilen en stukken marmer, beeldhouwde dakranden en peperino blokken. In 1024 werd de kerk voltooid, prachtig ingericht met marmer en schilderijen, verrijkt door heilige gewaden en vaten en werd door iedereen bewonderd. Op 17 december van datzelfde jaar wijdde Paus Johannes XIX met een publieke ceremonie de tempel in en wijdde het aan de Moeder van God, terwijl de monniken Griekse gezangen zongen die St. Bartholomaeus zelf had gecomponeerd voor die gelegenheid.

Het kerkje is werkelijk prachtig met prachtige schilderijen en mozaïek in de vloeren en is een bezoek meer dan waard.

Na dit bezoek rijden we door het landschap en willen we naar de top van de, gelukkig niet actieve, vulkaan want daar is een mooi uitzichtpunt over de gehele omgeving. We rijden een klein weggetje in waar de resten staan van iets wat ooit een slagboom is geweest met een vervallen huisje erbij. De weg is abominabel slecht, we zijn al wat gewend maar dit slaat bijna alles. Na 4 Km klimmen en draaien komen we op de top. Het uitzicht bestaat uit een grote hoeveelheid masten met straal zenders, GSM antennes en ander zendspul maar van een prachtig uitzicht is geen sprake. We denken dan ook dat dit punt beter uit de boeken gehaald kan worden als bezienswaardig punt.

Als we door de volgende dorpen rijden is de Siësta al weer aangebroken en blijkt dat alles al weer in ruste is. We besluiten nog wat rond te rijden voor mooie uitzichten over oude vulkaan meren maar gaan dan lekker terug naar de Skadi en naar de Katten.

Al met al hebben we toch in deze 2 dagen veel kunnen zien van deze prachtige oude bergdorpen waar soms lijkt of de tijd heeft stilgestaan . . . .

18 november, Auto terug en met de Bus

Vandaag de auto weer inleveren op het vliegveld. Dat is 11 Km rijden in 17 minuten maar dan moeten we terug. Ja wanneer gaat de bus. We weten in elk geval waar de bus vertrekt, dat scheelt al een hoop zoeken. Maar nu nog hoe laat. Er staat al een Blauwe bus maar die gaat heel ergens anders heen. Bij het Officina Turistica zeggen ze dat de vertrektijden bij de bushalte hangen. Daar hangt inderdaad een zeer onduidelijke lijst met bustijden tot 22 oktober. Oud dus volgens ons.

De chauffeur van de blauwe bus komt eraan en die weet ook niet wanneer de bus naar Ostia vertrekt, ook hij zegt: kijk maar op de dienstregeling. Annelies gaat met een Italiaanse meneer nogmaals aan het puzzelen en de meest waarschijnlijke vertrektijd lijkt 12:20, maar zegt de Italiaanse meneer het is wel ingewikkeld. Tijd voor koffie dus en een Muffin.

Inderdaad gaat de bus om 12:20 en brengt ons naar Ostia waar lijn 1 net wegrijdt. Geen nood de volgende bus staat er al en we zijn het gewend: gewoon instappen en wachten.

Er stapt een beetje vreemde mevrouw in de bus met wel 5 schouderassen en ze praat een beetje (luid) in zichzelf. Ze stapt weer uit en als de bus bijna wegrijdt stapt ze weer in, nog steeds in zich zelf aan het praten. Na een tijdje begint ze tegen ander passagiers te praten en al snel wordt het schreeuwen. Ze maakt ruzie met alles en iedereen en we horen kreten als Roma's en Afrikanen. De hele bus gaat zich er mee bemoeien en het wordt een oorverdovend geschreeuw en gegil in de bus. Iedereen is tegen haar aan het schreeuwen en bij de eerste de beste halte stapt ze scheldend uit.

Annelies en Peter kijken elkaar verbouwereerd aan. Een beetje slonzig geklede man legt in gebroken Engels uit dat het, volgens hem, een Roma was. Hij legt ook uit dat hier veel buitenlanders, Roemenen en Oekraïners, wonen en weinig Italianen. Slechte karakters ook. Hij lucht zijn hart over de neergang van dit deel van de stad en wijst op vuilcontainers waar de rotzooi voor ligt. We begrijpen nu dat deze door voornamelijk buitenlanders en Roma's leeggehaald worden en dat het hier een groot probleem is.

Je leert een land, streek of stad pas echt kennen als je tussen de lokale mensen in de bus, trein of op een niet toeristisch terras zit en je krijg gevoel voor de lokale problemen en dat mis je als je alleen maar doorzeilt en alleen maar Marina's ziet.

Het geeft onze reis in elk geval heel veel meer waarde.

Als we terugkomen op de Skadi liggen Odin en Freija heerlijk bij elkaar in de doos te slapen. De rest van de middag lummelen we een beetje rond op de Skadi, proberen te begrijpen wat de windvoorspellingen ons brengen maar dat wisselt met het uur. Leek het er eerst op dat we zondag krap weg kunnen, om in 1 keer 40 uur lang zuidelijk te varen tot vlak voor de straat van Messina, nu is de voorspelling zondag bij Ostia ZO 5 à 6, dus een goede wind om weg te gaan. Misschien wordt het toch korte afstanden varen als de wind het toelaat om langzaam aan door te gaan naar Sicilië.

Odin neemt het zijne ervan en wandelt een beetje over de steiger tot het hek en meldt zich dan weer op de Skadi. Luid pratend geeft hij aan dat we een stuk over de steiger moeten lopen en als Peter dat met hem doet en terugkomt valt hij buiten op zijn kussen uitgeput in slaap.

19 november, niets doen op de Skadi

Vandaag is een van die dagen dat je beter in je bed kan blijven. Bewolkt, af en toe regen en veel wind. Het is guur voor Italiaanse begrippen. Als we naar het weer in Nederland kijken, 5 graden storm met waarschuwing code geel en veel regen, beseffen we wel dat het hier nog zo slecht niet is maar ja, we zijn anders gewend.

We kijken weer naar het weer op de nieuwe WindGuru (FF Wennen) en zien dat het weer nog steeds wispelturig is. Maandag en de dagen erop lijken nog steeds goed genoeg om te vertrekken om 100 - 200 mijl zuidelijker te gaan. We willen net zo lang doorvaren als het weer het toelaat en we zien wel waar we uitkomen. Hier blijven zijn we eigenlijk allebei zat, we willen verder.

We gebruiken de dag om wat administratie te doen, Annelies ruimt haar "waarbenjenu" site op en zet de Skadi nieuwsbrieven erop. Ook ontdekken we onszelf op een site van Nauticlink, een site waar veel vertrekkers op worden vermeld en de Skadi staat er ook tussen. Leuk om te zien dat we met een aantal van deze vertrekkers ook zelf contact hebben.

Odin is vandaag de enige die, met een GPS om zijn buik, de barre weersomstandigheden trotseert en een inspectie uitvoert op een paar buurschepen. Gelukkig kunnen we hem in de gaten houden en af en toe moet Peter naar buiten om hem tot de orde te roepen.

We zijn ook het tikken van lijnen tegen de mast een beetje zat. Hier hebben ze de gewoonte om de grootval aangeslagen te laten en met een beetje wind gaat dat lekker te keer. Peter klimt op 2 buurschepen en met een klein touwtje worden de lijnen vastgezet en hebben we daar geen last meer van. Kost ze wel even tijd om de knoopjes uit die dunne touwtjes te halen maar dat is dan hun probleem.

Vanavond weer lekker een filmpje kijken en verder niks doen.

20 november, de zon is terug

Manuela van de Marina vertelt vandaag dat het hier sinds 2 jaar zo koud en regenachtig in november is. Normaal zou je hier aldoor in je T-shirt kunnen lopen en van de warme herfstzon kunnen genieten. Vandaag is die zon er dan eindelijk weer en de temperatuur is meteen hoger en de wind voelt zacht en warm aan.

We laten Odin al een paar dagen buiten lopen met GPS om zijn nek en we volgen hem stiekum. Het vreemde is dat hij steeds terugloopt en dan mauwend langs Peter's (bij uitstekend katten-humeur Annelies') benen strijkt en - zo lijkt het- om te laten zien hoe goed hij zich gedraagt. Hij kan daarna uren in het donker onder de buiskap zitten. We vragen ons af wat er te zien is, maar ja net als bij kinderen is "opblijven" spannend genoeg. Misschien wacht hij op Zwarte Piet, maar die heb je hier niet (dat rijmt). We zijn in de stemming, en Peter heeft gevulde speculaas gebakken. Eerst de

amandelen met het ei gemalen en een overheerlijk spijs gemaakt. Als je geen Dr. Frank doet kom je hier aan bij het leven. Gelukkig wisselen we wat af met al dat voedsel, een dagje kwark en salade zit er ook nog steeds tussen. In Ragusa gaan we erwtensoep maken dus wie daar ook overwintert, mag mee-eten.

Annelies ontdekt Skadi op de site van Nauticlink, net als veel andere vertrekkers zoals De Bolle en de Vicking of Redhills. Ook vinden we de site van Jaap (Yap) die we in Cartagena hebben ontmoet en die midden jaren 80 al is vertrokken....met hun Jan Haring, zie: SY Alishan

Zoveel zeemijlen als Marijke en Jaap hebben gemaakt denkt Annelies niet te kunnen evenaren, dan is ze 90 als ze Japan bereikt, maar het valt te proberen natuurlijk. Of zoals Guus zei: ja, met jullie tempo wel! Vooralnog kiezen wij voor het zien van de wereld en niet slechts de zee.

Een heerlijke wandeling in de zon, brengt ons naar de supermarkt om laatste dingen in te slaan want morgen vertrekken we. De kuip wordt uitgespoten, de matjes onthaard en geschrobd en de laatste was gedaan. Er staat nu een Google Maps route bij de widget links op deze pagina en je kunt zien waar we de komende dagen met Skadi gaan liggen. Door de oprukkende koufronten moeten we helaas Napels, Salerno, Capri, Ponza, Vulcano en Stromboli overslaan op onze route naar Sicilië. Met een beetje weemoed kijkt Annelies naar beelden van deze kust op internet. Maar Peter belooft haar de prachtige baaien te bezoeken wanneer we terugvaren vanaf Griekenland in 2019.

In de avond krijgen we telefoon van Jan de Bruin. Hij meldt dat hij met Mirjam naar Sicilië komt met oudjaar. Wie nog meer? Je bent welkom ! We gaan er een spetterend Sylvester van maken. Oordoppen voor de katten, Asti Spumante voor ons.

21 november, Ostia naar San Felice del Circeo, 51,5 mijlen

Het is nu, of nooit.

De volgende depressie kondigt zich alweer in Ostia aan met windstoten 7 en we moeten zorgen dat we hier weg zijn. Dat betekent doorvaren!

Vandaag vertrekken we om 08.30 uur. Het is nog wat kil maar de zon schijnt al en het zal aangenaam worden na het middaguur. De wind staat Zuidoost 3, 4 Bft., dus tegen, en dat is meteen te merken aan de golven. Ze zijn niet hoog maar we moeten de bekende paaltjes pakken. Met 2400 toeren gaan we slechts 4,5 knopen en later wordt dat een 5,5 knopen. Niet veel maar het is dan ook een erg knobbelig zeetje. En waarschijnlijk zit de onderkant van de boot vol met algen, pokken en wier. Dat remt ook af.

De katten hadden dit niet verwacht en zoeken schuiling in mandjes, speeltunnel en doos. Ze hebben al een paar dagen kalmerende pilletjes gekregen, maar ook nu weer zie je, dat vertrekken hoe-dan-ook een impact heeft. Freija is al snel in haar mand onder de buiskap gesprongen en wipt gedurende de hele tocht van de enen kant naar de andere kant, dan weer in haar eigen mand, dan weer in de fietsmand van Odin. Ze is er nog niet uit wat nou het beste ligt. Ze is eigenlijk altijd de makkelijkste. Ze ondergaat alles en berust. Ze ligt ook nog een poos op het kussen onder de buiskap lekker in de zon. Je merkt wel dat het onwennig is want ze laat zich extra graag liefkozen.

Odin is in de speeltunnel gevlogen bij vertrek, Annelies houdt hem vast als Peter de motor start, zo gaat dat meestal. Maar ja, je zal maar moeten poepen! Het valt niet mee om je evenwicht te bewaren in de kattenbak en het is volledig begrijpelijk dat je daar je hele oriëntatie kwijtraakt. Dus, hij geeft over nadat hij op de bank is gesprongen. Geen nood, het is Skai-leer en snel schoongemaakt. Hij krijgt een tweede darmkramp in de loop van de middag en dan weet hij niet meer waar hij moet zitten en zit een beetje zielig op de slaapkamervloer. Dan spuugt hij slijm en we merken dat hij toch erg gespannen is want hij heeft enorm veel speeksel aan zijn bek. Peter neemt hem een paar keer in zijn armen en legt hem in de doos met dekentje erop.

In de buurt van Anzio liggen riggels van meters bodem verschil voor de kust en we zijn al gewaarschuwd dat je met een wijde boog om Anzio heen moet. We stellen ons zo voor dat, met windkracht 4 of hoger en er tegenin, dat inderdaad geen pretje moet zijn, wij vinden het hier nu ook al rommelig.

De dolfijnen laten zich niet zien met knobbelige zeeën en we spotten wel 2 grote witte kratten, van plastic of piepschuim, mogelijk van vissers. Waren het stootwillen geweest dan hadden we ze opgepikt. Ogen zijn wel altijd gericht op het onverwachte...

En dan steekt er opeens een hand uit het water. Het ziet er ongelofelijk luguber uit. „Er zit geen lijk aan”, zegt Peter, „het is een handschoen”. De vingers steken recht uit zee omhoog., „Je weet wat je moet doen he? Als je een lijk ziet?” „, Doorvaren”.

In de verte begint de "Gibraltar-like"-rots van San Felice op te doemen en de eilanden van de Ponza archipel. Alles in het violette avondlicht. We bereiken de rots met schemering. Binnen een half uur is het aardedonker en zien we alleen de vuurtoren nog en ergens moet de haven zijn. We roepen de haven op met de marifoon en we kunnen amper met Engels terecht. Annelies kan slechts uitbrengen: alstublieft helpt u ons we komen er aan, in het Italiaans, verkleumd en moe. Er wordt met nadruk gevraagd om onze diepgang, niet om onze lengte...Bij de ingang van de haven wacht een bootje op ons, dat slechts herkenbaar is aan zijn navigatie verlichting en we moeten hem volgen. Dan blijkt dat er inderdaad zoals vermeld in de Almanac, vlak voor de ingang van de haven, verzanding is en er ligt een rode ballonachtige tonnen-lijn, die we onmogelijk in het donker hadden kunnen opmerken. Alhoewel we de grote schijnwerper al aan dek hadden gelegd. Alles is in het echt anders dan in de boekjes: je bent ook moe en je hebt de opperste concentratie nog nodig om binnen te komen zelfs met een gids.

De Marinero's helpen ons en maken geintjes met Annelies, ze zijn gesmolten voor haar Italiaanse dankwoorden. Peter loopt meteen mee naar het kantoor en laat zijn papieren zien. Quando parte? Peter zegt: morgen, alle otto. Oh....dan hoef je niet te betalen, zegt de Marinero en wuift alle gebaren van betalen met zijn hand weg. Wij zullen u vermelden op de website, zegt Peter. Dus hierbij: **Grazie mille, San Felice del Circeo!! E possibilmente arrivederci.**

22 november, San Felice del Circeo naar ...niet Puzzuoli, en niet opnieuw 50 mijl maar 45

We vertrekken deze ochtend om 07.30 uur. Het wordt alweer ploeteren, 3 bft. stoten 4, wind tegen en de rommelige puntgolven ook tegen. Odin springt in het bed: hij moet kiezen: ofwel dichtbij het luide geronk van de motor of ver daarvan af maar dan in een hoop gebons bij het op en neer gaan van de punt van het schip. Hij kiest voor het laatste. Peter legt hem terug op de bank maar hij vlucht opnieuw in ons bed. Begrijpelijk en voor het eerst staan we dat dan maar toe. We ontharen het bed vanavond wel als er haren liggen.(leve de voorraad plakrollers van...Ikea)

We gaan aanvankelijk wat harder dan gisteren vanwege het bijzeten van de Genua, met oost-noordoostenwind 4 a 4 bft. Maar de wind draait weer naar oost, soms oostzuidoost, en de Genua moet weer ingerold worden. Toch gaan we met een 5,5 knopen en het paaltjes pakken door. Weg uit het storm- en regengebied van Lazio. De lucht is hier blauw, het zeewater ook meteen 2 graden warmer. Tegen 10.30 uur is het alweer niet leuk meer, we bonken over de golven heen en ze worden hoog. We besluiten te stoppen bij Ischia, de koers wordt ook wat verlegd zodat we ietsje schuiner op de tegenwerkende puntgolven lopen, het is nu echt 4 Bft. Dit gebied is zoals gisteren al gesteld: hier niet leuk tegen de wind en golven in. Opeens wordt het rustiger en Peter zegt: t zal toch niet waar zijn dat we over een berggebied zijn gevaren? Hij checkt op de Plotter en "zoomt" in en inderdaad zijn er hoogteverschillen op de zeebodem geweest, we zijn over twee bergen gevaren met hoogtes van 400 meter. Er valt weer van alles in de kajuit, ook al dachten we alles nu ingeklemd en opgeborgen te hebben.

Je kan nu wel met zekerheid zeggen dat dat iedere keer een wasmachine tot gevolg heeft en wellicht is het slim om buiten de riggels en onderzeese bergen te varen als je vaartijd dat toelaat. Dat betekent dus van te voren goed kijken op je vaargebied. N.B. met wind mee is natuurlijk alles weer anders.

Overigens hebben wij de gewoonte om hoge golven lager in te schatten dan ze zijn; in veel verhalen van zeilers wordt de golfhoogte daarentegen overdreven 1,5 meter wordt al gauw 4 meter geschat. Tja, zegt Peter, dán kom je wèl met je verhaal in het blad Zeilen. Hier is het soms echt lastig, maar wij maken er niet zo'n angstaanjagend verhaal van.

We doen niet veel vanwege al het bewegen. Annelies is al dagen bezig om een boel lusjes in een prachtige trui terug te wriemelen met een naald, maar ook dát "gaan we nu niet doen", het wiebelt teveel en we willen geen naaldenprikken in onze vingers, laat staan de ogen. Peter vraagt soms: „wanneer ga je eigenlijk tekenen?" Het antwoord is: „ik vrees dat dat op de STILLE Zuidzee wordt”.

De wind trekt naar oost en Peter valt nog wat af om de Genua er nog steeds bij te kunnen houden, we lopen 6,5 knopen over de grond en 6,6 over water met de 2400 toeren en de Genua.

Freija ligt in de zon in de mand en is dolgelukkig. Steekt een pootje uit dat je dan mag pakken, legt haar kopje in je hand en draait ermee zodat je alle kanten kunt aaien: oortjes, kinnetje, nekje. Odin ligt voor "dood" in het bed, wij praten, checken de Almanac, de Plotter, eten gevulde speculaas en kijken naar de uitgestrektheid van de zee en het land Italië. De kust is ver en er zijn een hoop bergen. God, wat een groot land is Italië! Je komt er niet omheen. Met de auto is het vanaf Ostia ook een dikke 400 km rijden naar Acciaroli, vermoeden wij. Internet is ook weg, alleen buiten in de kuip vang je af en toe signaal op.

We gaan definitief niet naar Puzzuoli. Peter zegt: wij zijn eigenlijk niet van "het lange stukken varen", ik ben de puntige golven ook zat, we gaan lekker deze tocht in drieën hakken: Ischia- Capri- Acciaroli. Het zit hem in de zee, de Atlantic is anders en tegen die tijd gaan we met de wind mee.

We ontdekken een nieuwe haven "Forio", in de Almanac 2016 staat hij genoemd en hij blijkt afgebouwd te zijn. Hij ligt in noordwest Ischia en precies in onze "afgevalen" koers. We hoeven dus niet alsnog naar oost te draaien en weer volledig kopjes te pakken, we gaan gestaag zo door. Nog een beetje hobbelig, in een zonnetje. Om 13.00 uur wordt de zee rustiger tevens te wijten aan het draaien van de wind naar zuid en minder worden naar 3 a 4 Bft. De Genua moet er nu af. Peter spot alweer dolfijnen maar na een mooie duik komen ze niet meer in zicht.

In de verte ziet Annelies de pluim van water die alleen walvissen kunnen spuiten en we zien dan ook een witte kop opduiken en we zien verschillende keren de "fontein". Mogelijk een Beluga. Te ver om te fotograferen.

Dan neemt tegen 14.00 uur de wind alweer toe en meteen bouwen de golven op en is het weer kopjes pakken met gebons. Het zeewater plenst over de boeg en het dakraam. Een klein raam in de slaapkamer blijkt niet dicht te zijn en het bureau van Annelies is flink nat, papieren onder de klep ook.

Pas in de luwte van Ischia wordt de zee rustig. We roepen de haven op en worden, om 15.00 uur, door een vrolijke Italiaan, geholpen om Skadi vast te leggen. De katten zitten al aan de drank en wij schenken ook wat in. De zon werpt een zacht licht in de haven en op de berg voor ons. Het is hier 18 graden en het blijft vannacht 18 graden. Wat een weldaad na de kou en regen in Ostia, de laatste weken. Na douchen bespreken we de komende tocht, n.a.v. de lokale weersvoorspellingen, en die zal weer anders zijn dan we ons hadden voorgenomen.

Dus: "Stay Tuned" of kijk op Vesselfinder.

23 november, Forio op Dischia

Vandaag horen we weer de wind door de masten jagen. We zagen het gisteren al aankomen, wind 4 à 5 en dat wordt hier vanzelf 5 à 6 en dat komt ook nu weer uit. We besluiten hier nog 2 dagen te blijven want vrijdag is er veel regen. Dat is goed om de Skadi schoon te spoelen maar wijzelf doen dat wel onder de douche en niet in de regen. Het is per slot van rekening nog geen Atlantische overtocht.

We lopen vanochtend voor de siësta even door het dorpje. Het valt ons meteen op hoe schoon en verzorgd alles is. Het is een echt toeristisch stadje waar het 's-zomers wel overvol zal zijn. Er zijn hier ook weer een paar prachtige oude kerkjes die er heel verzorgd uitzien en bijzonder mooi zijn ingericht.

We puzzelen vandaag een beetje hoe we verder zullen gaan. Via Capri, € 60 voor een paar uur stil liggen, vinden we te gek. We kijken nog even naar een paar andere havens in de buurt maar qua prijs maakt dat niet veel uit, 40-45 euro nu. Wel zien we dat de havens hier in de zomer voor de Skadi tussen de € 90 en € 120 euro per nacht zijn. Echt duur dus.

Dan maar direct door naar Acciaroli, wel een tocht van ca 65 mijl maar het lijkt erop dat we zaterdag wat kunnen zeilen. De voorspelling is 2 à 3 Bft en wat draaiend maar wel bezeilbaar. Daarna een tocht van 20 mijl naar Camarota en vervolgens 40 mijl naar Cetraro. Dan weer even een dagje rust, we liggen dan ca 100 mijl voor de Straat van Messina.

Door al dit gepuzzel over afstanden beginnen we te beseffen hoe groot Italië is. Vanaf Rome moeten we 250 zeemijl in zuidelijke richting varen om in de Straat van Messina te komen en Rome ligt in het midden, dus er is ook nog 250 zeemijl kust naar het noorden van Italië

Als je Nederland plot in slechts de voet van Italië dan passen we er met z'n allen 2 keer in. Nederland is 90 mijl breed van Enschede naar Haarlem, de voet van de hak tot de punt van de teen is 180 mijl.

We merken ook, net als verleden jaar op weg naar Albufeira, dat het najaar ook in de Med eind oktober begint. Het is dan niet koud maar het weer wordt onvoorspelbaar en dat maakt het plannen om naar een overwinterplek te gaan lastig.

We nemen ons voor dat volgend jaar anders te gaan doen maar ja. . . jullie weten hoe goed wij kunnen plannen. Steeds weer anders. . . .

24 november, D'Ischia in de wind

Vandaag is er zoals voorspeld veel wind maar de voorspelde regen blijft uit. Waarschijnlijk valt dat wel in de bergen maar hier blijft het lekker droog. We zetten er als voorzorg wel de tent op. Odin zit weer op zijn plek onder de buiskap om de wereld in de gaten te houden dus dat gaat vanzelf goed.

Ischia is het grootste eiland in de Golf van Napels. Het bestaat uit een aantal kraters en oude lavastromen die onder de overvloedige subtropische vegetatie niet herkenbaar zijn. In 600 voor Christus verlieten Griekse kolonisten als gevolg van heftige vulkaanuitbarstingen en aardbevingen het eiland. De laatste vulkaanuitbarsting was in 1301.

Er zijn nu meer dan 60 zwak radioactieve warmwater bronnen die nog duiden op ondergrondse activiteit. Hierdoor is het eiland geliefd als kuuroord voor patiënten met jicht, reuma, stofwisselingstoornissen en botziekten.

In de mythologie was het eiland de woonplaats van Tyfoon, een 100 koppig monster, dat de vader was van Hydra, die door Zeus en de andere Titanen werd overwonnen en onder de Etna werd begraven. Sinds die tijd spuugt Hydra vuur.

Rond 750 werd het eiland veroverd door Grieken afkomstig van Euboia, die het Πιθηκουσσαι (Pithekoussai ; "Apeneiland") noemden. Het eiland is voor de Grieken interessant, want het heeft een grote minerale rijkdom. Vanuit het eiland wordt handel gedreven met Carthagers, Syriërs en Etrusken. Vooral impasto, terracotta en later bucchero (aardewerk) zijn vermaarde handelsproducten van de Grieken, die via het eiland worden verspreid. In de vierde eeuw voor Christus werd het eiland bezet door de Romeinen die het Aeneria noemden omdat Aeneas hier stopte om zijn schepen te repareren.

Na het instorten van het Romeinse rijk werd het eiland autonoom en werd na 611 geregeerd door een eigen graaf en werd het Insula Major genoemd. In het dialect van het eiland werd dit al snel Iscla en later Ischia. Na die tijd werd het eiland nog verschillende malen bezet, in 7e en 8e eeuw door de Sarazenen en in 1130 door de Noormannen.

De Monte Epomeo is met zijn 787 meter het hoogste punt van Ischia. Op de vruchtbare hellingen van deze berg vindt veel wijnbouw plaats. Vanwege de vele bossen wordt Ischia ook wel "het groene eiland" genoemd. De hoofdplaats Ischia ligt aan de oostzijde van het eiland en heeft twee kernen: Ischia Ponte en Porto. Vanuit Ischia Ponte heeft men in 1438 een dam aangelegd naar het kasteel Castello Aragonese dat op een klein eiland ligt.

De haven van Porto werd in het jaar 1845 door de Bourbons geopend. Het is een dode krater waarin een opening naar zee is uitgegraven.

Het is niet algemeen bekend maar Ischia kan qua schoonheid wedijveren met Capri: Steile hoge rotsen bedekt met een weelderige subtropische vegetatie die vrijwel het gehele eiland bedekt.

Wij liggen in Forio, een relatief nieuwe haven, de Marina is pas 5 jaar oud en staat niet eens vermeld in de laatste Imray almanac (2015-2016). Tsja zelf blijven kijken waar je terecht kan, loont zeker de moeite, we betalen hier € 30 (met CA korting) i.p.v. de € 60 op Capri.

25 november, Ischia

Vandaag blijft het veel wind en we blijven lekker liggen met de tent erop.

Annelies wil een was doen en Peter zegt dat het droog blijft om de was te drogen. Machine aan en 2,5 uur later is deze klaar en wil Annelies de was gaan ophangen. Het begint meteen te regenen. Hé ik dacht dat het droog bleef. Peter kijkt weer naar de Guru en roept: sorry naar de verkeerde dag gekeken, het blijft de hele dag regenen. Dan maar binnen drogen, ziet er niet uit maar ja..

De katten vinden het ook meer niks en blijven ook lekker slapen De rest van de dag klusjes, foto's op zijn plek zetten in Dropbox, een filmpje maken over Sardinie, ja het komt binnenkort op de site.

Dit was typisch weer een van die dagen die je moet afwachten maar lekker kan gebruiken om allerlei klusjes te doen die anders gewoon blijven liggen. Het lijkt overigens wel of de kluslijst nooit korter wordt, we vinden altijd wel weer iets nieuws wat nog gedaan moet worden. Het houdt je van de straat zal ik maar zeggen.

26 november, Ischia naar Accioroli, 66,8 mijl

Peter zit al in het ritme, Annelies nog niet. Ze ziet op tegen het traject Rome-Sicilië, met de toenemende kou, het donker, de golven, de kattenzorg, noem maar op. Van die kleine dingen die spanning geven waardoor ze nauwelijks slaapt. Om 06.00 gaat de wekker. Weet je nog? Dat was ooit elke dag! De katten voelen de spanning en naderhand blijkt dit toch wel zó 'n impact te hebben dat Odin er ziek van is. Peter heeft de tent al de avond van tevoren eraf gehaald. Die is amper droog na de stortregens. Hij maakt los en Annelies mag in bed blijven. Maar ja, ze is toch wakker, dus ze doet 4 lagen kleren aan. Het is ochtend schemer dat altijd bijzonder is om mee te vertrekken, de beloofde wind is al gepasseerd, dag wind! Het wordt dus motoren. De zon komt achter de kaap van Ischia op, het is wel een prachtig gezicht. Achter Ischia vandaan komt plots de noordwesten wind 3 Bft. Achterlijke wind, dus hij doet niet veel en we gaan motorzeilen. Met het zeil is het een knoopje harder.

Odin wil niet in een mandje binnen, niet onder een vest en schiet het bed in. Hij begint alweer te kwijlen. Peter legt hem op een dekentje onder ons dekbed, we gaan er straks nog naar kijken.

Annelies zit niet goed in haar vel, vindt de zee-rollers vreselijk om mee om te gaan, net als de kou en het ongemak van al je kleren uit doen als je een plas moet plegen. Kussens zijn vochtig. 't Is allemaal niks. „Wat dóe ik hier?!”

Alles droogt later een beetje op, en het wordt minder koud. We naderen Capri, en hebben een blik in de Golf van Salerno met de eerste beroemde dorpen daar op de kust. Annelies was hier 40 jaar geleden...

Odin is vreselijk aan het schuimbekken en zweten en Peter haalt hem aan dek en legt hem in de fietsmand. We proberen er van alles aan te doen en we hopen dat het bij ons in de buurt liggen, een beetje helpt, tevens met het horen van onze stemmen. Ook Freija gedraagt zich anders dan anders en wil niet buiten. Ze ligt de hele dag op de bank onder het oude vest van Peter.

Rond 14.00 uur gaat het grootzeil er af. De golven zijn niet meer vervelend, er komt steeds minder wind, we moeten verder uitsluitend motoren. De golf van Salerno is enorm om voorbij te varen: 48 mijl. Het wordt ineens warm onderweg. We doen zowat alle kleren uit en liggen te zonnebaden. Rond 15.00 uur gaat de zon al zakken en moet je je laagjes een voor een weer aandoen. Op zee is niet veel te zien, wel komen we elke vaardag piepschuim bakjes tegen van vissers, waar ze hun gevangen vis in bewaren. Er gaat blijkbaar nogal eens wat overboord. Ook een flesje zonnebrand en soms stukken hout. En.....geen dolfijnen. Wanneer je midden op de afstand langs de golf van Salerno bent zie je niets in de verte opdoemen en Amalfi en Capri ebben achter je weg. Dus er is alleen zee en lucht en Skadi. Knap saai en 12 uur de motor aan je hoofd is ook niet leuk.

Odin voelt zich een stuk beter en ligt stil in de mand.

Om 18.30 uur naderen we de Marina van Acciaroli. In de avondschemer zijn de lichten op de kant sprookjesachtig, het geeft een Kerstgevoel. Het is snel donker en de Melkweg staat boven het schip. De planeet Mars werpt zijn licht over de zee in de plaats van de maan. Peter roept Acciaroli op kanaal 12, krijgt een onduidelijke Italiaanse meneer te horen en Annelies begrijpt dat het een Marinero moet zijn. We varen op goed geluk de haven in, het lijkt ons niet veel soeps. We zien niemand. We draaien wat rond en proberen een persoon te spotten.

We vinden op de I-pad in Navionics een telefoonnummer van de haven. Annelies belt het nummer en krijgt een Italiaans sprekende meneer. Geen nood Annelies kan Italiaans. Toch is het lastig. Ze vraagt of de meneer a.u.b. langzaam wil spreken, want ze begrijpt het wel, maar het is moeilijk. Hij vertelt haar dat de haven gesloten is in de winter! En meerdere kleine havens ook. Passanten mogen wel aan de kade liggen. Allert vraagt Annelies of hij weet of de volgende haven wel open is. (Italiaans ophalen meteen!) Hij weet dat echter niet. Tijdens dit gesprek is een man, in zwarte jas en met zwarte muts op, langs de kade gaan lopen en zwaait om ons te helpen. Het is pikkedonker. Hij helpt Skadi aanleggen aan een ring aan de kademuur, waarbij hij moet liggen om de lijn erdoor te halen, en aan een bolder vooraan het schip en ook hij zegt dat de haven gesloten is. Bent u van de haven? Nee, ik ben visser zegt hij, vraagt naar de naam van Peter en geeft hem een hand. Aangenaam! Aan de overkant waar de stadskade is, staat een podium en er wordt wat rommelig muziek gemaakt, en hard ook. Nou Annelies, dat wordt vannacht op zeker een pilletje voor het slapen gaan, wil je morgen functioneel zijn, glimlacht Peter.

We snappen nog niet hoe het hier werkt. Er blijkt ook geen elektra te zijn en geen water. We hebben nog een beetje water in de tank en we hoeven geen elektra, al het licht op Skadi is gelukkig Ledverlichting en de PC draait op 12 volt, behalve de Mac. En slapen doen we ook gauw dus we hoeven ook geen elektra. Lang leve de accu's en de zonnecellen, die nodige stroom leveren. Het podium in de stad wordt in gebruik genomen door een rock 'n roll band en er lijkt een evenement te zijn dit weekend. Dat is hier allemaal niet verontrustend want vergeleken met het malieveld in Den Haag, komen hier aantallen mensen van 3 nulletjes minder. We zien dan ook amper publiek. De band heeft het fantastisch naar zijn zin, speelt uit alle macht. Wat kan jou het publiek schelen als je maar lol hebt.

De katten komen wat bij. Wij zoeken op internet naar meer informatie over open Marina's langs Campania/Calabria. We hebben al veel aantekeningen gemaakt in de Reeds Almanac, is het niet over prijzen, dan is het over ondieptes of, zoals nu, openingsseizoen. Deze haven valt onder de gemeente en de gemeentelijke website (in Italiaans) zegt dat er inderdaad een feest in de stad is en zegt inderdaad, dat de haven in de winter voor passanten open is. Het is dus toch raadzaam je voor te bereiden op je reis. We checken Camarota en Cetraro en vinden op hun website geen aanwijzingen, dat ze gesloten zijn. We gaan het zien....

Annelies duikt na een eigen gemaakt yoghurtje, (ja we hebben het yoghurt-maken onder de knie) in een warm bed met een kruik en een pil en hoopt op betere tijden. Peter haalt alles weg uit de kuip, marifoon, stoeltjes, kattenmanden, lierhendels en de vlag. Wij liggen niet graag aan stadskades ten zuiden van Rome. Wanneer Peter daar mee bezig is, ziet hij aan het eind van het ponton een optreden met veel muziek, trommels, fakkels, vuurwerk en gezang. Een verering, en deze keer niet van een heilige maar van gastronomische origine:

*Zes jaar geleden in Nairobi, Kenia, werd het **mediterrane dieet** erkend als immaterieel en cultureel erfgoed van de mensheid, door de Unesco. De bewoners van deze streek Cilento, geven op deze manier dan eerbetoon door een driedaags evenement te organiseren, getiteld "Buon Compleanno Dieta Mediterranea".*

Van vrijdag 25 tot zondag 27 November vindt er tussen Popoli en Acciaroli een gevarieerd programma plaats, van culturele evenementen, gastronomische en natuurlijke belevenissen, om de geschiedenis van het mediterrane dieet te hervinden en de verbinding die het heeft met Cilento, deze streek in Campania.

Ook voor Peter was de dag lang genoeg en hij heeft geen zin meer om er een kijkje te nemen, hij gaat slapen. Annelies is al in dromenland.

Overigens is dit het dorpje van de eeuwigheid, want de inwoners worden hier heel erg oud. Lees hier --->Wat is het geheim van de oudjes van Acciaroli

27 november, Acciaroli naar Camarota, 20,8 mijl, heerlijk, een makkie

We hebben dus gratis gelegen in Acciaroli.

We besluiten vandaag heel rustig aan te vertrekken en vooral de katten het idee te geven dat we misschien wel niet vertrekken. Annelies schiet in haar vaar-kleding. Maar vandaag een laagje minder want het is hier alweer een graad warmer dan in Ischia en ook de zee is warmer, dat meet Peter buiten, op de watertemperatuurmeter. Het scheelt 3 graden met Ostia.

De zon schijnt uitbundig. Annelies gaat op de bank zitten bij Odin, die weer in Jing/Jang modus met Freija in de mand heeft geslapen, en die nog ligt na te soezen. Met de Almanac in de hand geeft Annelies de indruk dat het een thuisblijven-dag is. Peter start de motor, dat is het teken voor Odin om ongerust te worden, maar hij blijft liggen. Annelies blijft hem over de kop aaien en rustig praten op hopelijk stress loze toon. Nu zou je kunnen zeggen: Jeetje wat zijn die mensen bezig met die katten! Maar het varen wordt er niet leuker op als je met paniekkatten aan boord zit die overgeven en alle kanten opstuiven, minst van alles hoop je, dat ze in de zee springen op hun vlucht. Investeren in je kat werpt ook zijn vruchten af, ze troosten ook jou het is soms ook erg gezellig.

Peter vaart langzaam van de kade weg en dan gebeurt weer eens het onwaarschijnlijke: Odin gaat een kijkje aan boord nemen en loopt zo het gangboord op naar het voordek. HO! Dat gaan we even niet doen! Peter doet zijn tuigje aan en houdt hem binnen de kuip. Het belooft een heerlijke katten-vaardag te worden, waarbij alles een nieuw ritme krijgt: Freija duikt in de fietsmand van Odin, Odin zit onder de buiskap en kijkt over de zee uit. Peter doet niks en Annelies puzzelt aan dek. Nog effe, en ze kan inderdaad eens gaan tekenen.

Deze kust is echter verbluffend mooi "schoon" zouden de Belgen zeggen. Beboste glooiende heuvels en daarachter bergen. De heuvels zijn de resten van lavastromen en de landtongen monden in zee uit, soms met rotskanten. Er zijn ook enkele grotten en stille strandjes. En de dorpjes van de Cilento, Campania, liggen als vlekjes tussen het groen. Een kust die uitnodigt om langzaam te bevaren of met de auto bereden te worden. Hij staat nu op de verlanglijst.

We varen op 1800 toeren in krap 5 uurtjes naar Camarota. We roepen de havenmeester op, maar...het is zondag, het is winter. Een Italiaanse havenmeester stelt wat vragen maar of we nou echt welkom zijn is niet duidelijk. Annelies geeft de lengte en breedte door en hij vraagt nog waar we ons bevinden. Daarna gaat er, concluderen we later een andere maffe Italiaan door de marifoon zitten "lullen" en omdat Annelies het woord heeft gedaan denkt hij nu al verliefd op haar te worden. Wie die mallot is, zullen we nooit weten.

In de haven duurt het weer een eeuwigheid voordat we een mannetje zien staan op een ponton. Het is wel een iets lieflijker haventje. Niet echt enthousiast wordt de boot aangelegd. Het kantoor is dicht. We moeten wel alvast de ID geven en een kopie van de bootpapieren. Peter aarzelt, wil zijn ID niet afgeven maar het lijkt redelijk veilig. We hebben geen elektra en wel water. Op het jacht naast ons zit een nogal arrogante mevrouw die geen gedag zegt. Peter vraagt aan deze buurvrouw of er elektra is. O God ze moet Engels spreken! Gebarend wijst ze naar haar man en die vertelt ons dat hij een sleutel heeft en wij krijgen er wel ook een van de haven. Dat wordt dan morgen. Wanneer hij vertrekt stopt Peter het Electra snoer in zijn plug en het werkt.

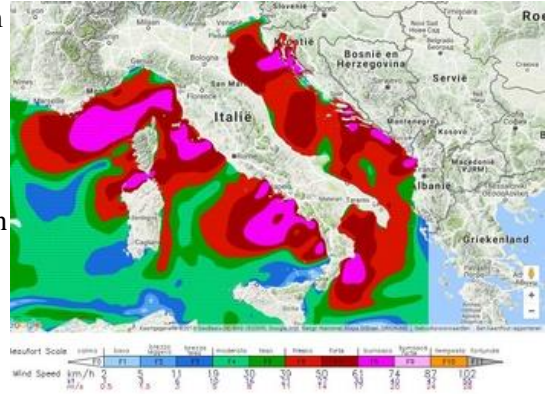
Na een paar heerlijke uren aan boord, beetje vegen, beetje douchen, beetje internetten, wandelen we naar het dorp. Een ommetje door het dorp dat rechte straten en veel poorten heeft brengt ons op het pleintje met de kerk. Het maakt je toch altijd weer stil als je zo'n mooi kerkje inloopt en vandaag zitten de dames met elkaar de gebeden te prevelen. Geloven in God en bidden en vragen om een behouden vaart voor je man of je zoon, die elke dag uitvaart om de vis te vangen...

28 november, Camarota naar Cetraro, 38,5 mijl

Op merking van Peter: wat is dit land tering-groot.

Vandaag moeten we nog eerst naar het havenkantoor en dat is pas om 09:00 open. Gisteren hebben we lopend en met handig karretje van de...Ikea, bij een gewoon tankstation 45 liter diesel gehaald want dat scheelt toch al 40 ct per liter. Vandaag dus nog tijd om nog eens 45 liter te halen en de tank weer behoorlijk bij te vullen.

Om 09:00 lopen we naar het havenkantoor waar onze bootpapieren en het ID van Peter al klaar liggen. De dame wijst op de tarieven lijst en laat zien dat het voor de Skadi € 56,00 kost. Normaal zegt ze, maar... en ze vult op de rekening €35,00 in. Aardige dame vinden wij. Een woordje Italiaans en een glimlach doet hier wonderen.

We maken om 09:15 los en zetten koers naar Cetraro. Er is een heel klein beetje wind en de Genua help iets maar het blijft motoren. De zee is helemaal vlak, er is zelfs geen swell. Dat hebben we lange tijd niet meer meegemaakt. We varen langs prachtige onherbergzame kusten met alleen wat huizen langs de kust maar het binnenland is geheel verlaten voor zover wij dat kunnen zien.

Rond 16:00 varen we de haven binnen en worden we als enig schip aan een verlaten ponton neergelegd buiten een deel waar veel schepen liggen. Och het is maar voor 1 nacht, morgen vroeg gaan we weer verder dus wat maakt het uit.

Er komt opeens een Italiaanse meneer aanlopen die ons roept en op zijn telefoon laat zien dat er heel veel wind aan gaat komen. Windguru heeft wel aangegeven dat er wind is, maar niet meer dan 4 à 5 Bft dus lekker om te zeilen. Hij laat ons een -voor ons- nieuwe Italiaanse site zien www.lamma.rete.toscana.it en die laat heel wat anders zien. De komende dagen staat er een 6 à 8 uit het noordwesten en wordt het heel koud, nou ja voor onze begrippen dan, nl. 8 graden.

We lopen naar het havenkantoor want we willen eigenlijk een andere plek: binnen het grote ponton waar veel meer schepen liggen. Er staan een paar Italianen te praten en Peter vraagt of ze van de haven zijn. Ja maar hij praat alleen Italiaans. "Annelies Hellup" roept Peter en Annelies krijgt de man zover dat hij mee gaat naar de Skadi. Hij legt uit dat we vannacht beter hier kunnen blijven, omdat het nu te donker is om naar binnen te varen en het is te gevaarlijk ivm de mooringlijnen van de schepen die daar al liggen. Hij helpt ons om een extra Mooringlijn aan de Skadi te leggen, 3 in totaal dus, en een extra spring. Peter verdubbelt de achterlandvasten nog en zo moet het wel lukken vannacht mocht het echt gaan waaien.

Op de site van Windguru staan 3 balken met voorspellingen. We gebruiken eigenlijk alleen de bovenste, de GFS 27. Er onderstaan er nog 2, de WRF 9 en de WRF 27. De laatste 2 gebruiken we nooit maar het lijkt er op dat hier wel de juiste voorspelling weergegeven wordt. Mooi om eens even uit te zoeken wat GFS en WRF inhouden.

*Het **Global Forecast System (GFS)** model is ontwikkeld door de National Oceanic and Atmospheric Administration (NOAA), het weerinstituut van de Verenigde Staten. GFS is een grootschalig numeriek model wat meteorologische parameters berekent op basis van dynamische wiskundige vergelijkingen. Het model wordt vier keer per dag bijgewerkt en kan tot 16 dagen vooruit een weersverwachting maken. Je vindt hier verschillende meteorologische parameters zoals temperatuur, luchtdruk, neerslag en wind. Aan de hand van deze parameters kunnen meteorologen zien hoe het weer zich gedraagt en wat er de komende dagen verwacht kan worden.*

In 2015 bleek het GFS model minder nauwkeurig te zijn dan de andere weermodellen. Dit werd het meest zichtbaar toen het GFS model voorspelde wanneer Orkaan Sandy na 4 dagen aan land zou komen, terwijl het Europees Centrum voor model Medium-Range Weather Forecasts 'voorspelde dat de orkaan na 7 dagen aan land zou komen, wat uiteindelijk correct bleek. Een groot deel van deze onnauwkeurigheid bleek te komen doordat de computers van het National Weather Service onvoldoende reken capaciteit hadden. Als reactie daarop heeft de NWS nieuwe supercomputers gekocht, waarbij de rekenkracht van 776 teraflops tot 5,78 petaflops toenam.

*Het **Weather Research and Forecasting (WRF)** is in de jaren 90 ontwikkeld door onder andere National Center for Atmospheric Research (NCAR), the National Oceanic and Atmospheric Administration (NOAA), the Air Force Weather Agency (AFWA). Het model wordt vooral gebruikt voor atmosferisch onderzoek en operationele weersvoorspellingen.*

Het model geeft het weer per uur aan, over maximaal een periode van 72 uur. WRF wordt algemeen beschouwd als de State of Science weersvoorspelling software en heeft 23.000 geregistreeerde gebruikers.

Zo dat was even een lesje weerkunde modellen voor weersvoorspelling. Voortaan toch maar naar die onderste 2 balken kijken op WindGuru, het helpt ons in elk geval nog beter te kunnen inschatten hoe het weer zich ontwikkeld.

We gaan vannacht en morgen ochtend zien hoe het echt is en gaan daar onze plannen op richten.

29 november, 03.00 uur...

We schrikken allebei wakker. Iemand heeft de knop ingedrukt en per ongeluk op "harde storm" gezet. Van bijna geen wind is er ineens windkracht 6-7 Bft., vlagen 8. Het was voorspeld maar het is toch weer wennen. Gelukkig ligt de Skadi door alle lijnen redelijk rustig. De wind komt over land dus er zijn in de haven weinig golven (net geen Póvoa de Varzim syndroom november 2015) maar de Skadi schudt behoorlijk. Het lijkt wel of we aan wind varen: de jurken hangen scheef, de keukenla vliegt met een klap open. Zijn de kastjes wel op slot? Straks vliegt "het porselein" om onze oren.

We slapen toch een keer in, ondanks alle onrust. En het wordt een laat ontbijt na het opstoken van de kachel, want de temperatuur is aan het dalen. Het is 13 graden. Peter zet een extra spring en loopt naar het havenkantoor.

Alvast even noteren beste zeilers: mijdt deze haven, Cetraro Marina, zeker in de winter. Verlaten, verwaarloosde omgeving met onafgebouwde panden. Een stel ongelofelijke ongestuvrijde medewerkers, ook vanmorgen. Kost ook nog 40,=...voor wat? Peter krijgt een eenvoudig wachtwoord, gebruikersnaam Klaas, wachtwoord Skadi, maar wanneer hij een tweede wachtwoord vraagt kijkt de beampte chagrijnig, blijkt zijn creativiteit al op te zijn en krijgt Peter een ellenlange cijfer/letter combi. De meneer zegt dat er een supermarkt is een kilometer lopen langs de weg. Meer info komt er niet uit. Peter pakt nog een leuke folder over de kust die we al achter de rug hebben en over het museum van dit "gat" op 3 km. dat open is om 10.30 uur en gesloten tussen 12.30 en 18.00 uur.

Het enige uitje in de ijskoude harde wind met muts en sjaal is naar de supermarkt en we ontdekken dat het hier in de zomer best druk zou kunnen zijn vanwege de borden centro storico en Lido alla Spiaggia, een strand dus. Dit is de Riviera dei Cedri. Riviera inderdaad...hebben we gezien vanaf zee.

Wanneer we een onooglijk tunneltje doorlopen en we een blik op de toegangsweg naar het eigenlijke dorp krijgen, verschijnt het bord van lidl als een openbaring. Eerste levensbehoefte: weer groente en vlees/vis inslaan want we willen de blikken voor nood bewaren. Wel grappig dat de beveiliging van Lidl ons nauwlettend in de gaten houdt, Peter met zijn witte windjack en band om zijn lange haren en Annelies met poolmuts: tja men ziet in ons dezelfde rare mensen als wij in vreemdelingen bij ons thuis zien...We wedden dat, als Peter voor de Lidl harmonica gaat spelen, we een bak geld ophalen.

Het leven is simpel, het gaat over boodschappen doen, maar toch kunnen we een boek vol ervaringen maken. Met een berg verse groenten en een nieuwe woondoos voor Freija, lopen we naar de haven terug. Het is inmiddels 9 graden en de wind is hard. Ons bootje ligt eenzaam te schudden aan het bezoekerspontoon. We moeten de katten vasthouden anders waaien ze weg.

We wachten maar af wat de wind deze nacht gaat doen, het is nu 21:00 en er is bijna geen wind. Is dit de bekende stilte voor de storm. . . . We laten het morgen weten: to be continued

30 november, 7 graden

Met een "het zal mij benieuwen" gaan we slapen. En we worden gewekt door....het licht, niet de wind. Het is nog vroeg, 06.30 uur. En het is 7 graden buiten en dankzij de kachel 17 graden binnen. Wat zal er in de winter een sneeuw vallen achter de Riviera del Cedri, in de bergen van Campania.

Waar blijft de wind? Op laMMA.Toscane.it zien we dat Cetraro precies binnen het mini-windstille gebiedje ligt. Wanneer we later op alle windsites kijken wat het weer gaat worden zien we 1bft. staan en vlagen 6. Peter wil net kokend water op de filterkoffie gieten of hij wordt bijna uit zijn evenwicht gegoooid, dat was-um dus, de windvlaag 6.

Door de windvlaag valt Peter bijna op de grond met in zijn handen een ketel kokend water, de katten klimmen krijsend halverwege de mastpaal, Annelies komt al aangerend met de verbanddoos, ondertussen maakt Skadi 30 graden helling en rukt aan zijn 8 lijnen, maar gelukkig loopt alles goed af.

Grapje: versie van een blog dat in het blad Zeilen opgenomen zou worden.

Wij houden het liever zoals het werkelijk is. Maar soms is de wind wel zo dat er van alles piept en kraakt en bonkt en dat Annelies angstig aan Peter vraagt: wat was dát!? wanneer het lijkt of het schip kapseist of over de betonnen mooringblokken op de bodem van de haven schaaft. Aanleiding voor dit stukje is dat we een tijd geleden twee artikelen opgestuurd hebben naar de redactie van het blad Zeilen en ze zijn gekwalificeerd als leuk maar niet geschikt voor Zeilen. Onze interpretatie is dat onze stukjes lang niet spannend genoeg zijn ,die interpretatie is ondertussen gesterkt na het opnieuw lezen van sommige artikelen die we vergeleken hebben met onze reis, en blogs van zeilers in de Med die situaties flink kunnen aandikken. Ja het is hier onvoorspelbaar, maar nee het is ook geen ramp. Ondertussen hebben we zoveel ervaring en zoveel complimenten van trouwe lezers dat we een serie boeken kunnen uitbrengen (hetgeen we ook gaan doen) die de aspecten zeilen met de beginnende onervaren vertrekster, 2 katten aan boord, typisch lokale meteorologie, cultuur, natuur en historie samenbrengen. Niet iedereen wil zo uitgebreid schrijven. Je moet ook de kunst verstaan om in kleine dingen het avontuur te zien en soms nogal persoonlijk te durven zijn.

We vinden het weer hier zeer extreem en het is ook wel logisch in een gebied dat tussen 2 enorme zeeën ligt en bergruggen. Al met al, op het land en in de zee zijn grote landschapsverschillen. Op zee heb je maken met diepteverschillen van honderden tot meest extreem 1500 meter en riggels van honderden meters hoogteverschil, kilometers lang. Eigenlijk gelijk als op het land maar op het land raast de wind, overstroomt de rivier. Vanmorgen bedacht Annelies dat het landschap onder deze zee onder enorme druk staat en over 10 miljoen jaar, wanneer Afrika tegen Europa aan ligt staat daar een Himalaya.